

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Α' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 3

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1905

ΑΙ ΘΗΡΙΩΔΙΑΙ ΤΩΝ ΒΟΥΓΑΡΩΝ — ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΟΥΛΑ

Καί ἄλλο ἀπὸ τὰ ἄπειρα τῶν ληστῶν τῆς Σόφιας θύματα. Νέος, νεώτατος, δεκαεννέα ἐτῶν παιδί, μόλις ἀφωτηρέτησεν ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ μετ' ὃν βαθμὸν λοχίου, ὁ Ἰωάννης Πίτσουλας, γεμῆτος ἀπὸ πατριωτισμὸν ἐζήτησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν, νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ διαφοροτρόπως τὴν Πατρίδα ὡς διδάσκαλος, ποτίζων με ἐθνικὰ διδάγματα καὶ ἐθνοπρεπεῖς παραδόσεις τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλληνόπαιδας.

Ἦτο ὁ εὐγενέστερος ἀγὼν εἰς ὃν ἀπεδύετο ὁ πιωχὸς νέος καὶ διορισθεὶς ἔφυγεν ἐνθουσιασμένος διὰ Θεσσαλονίκην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Γουμέντσαν. Ὅπως ὅλοι οἱ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μακεδονίας ταξιδεύοντες, μόλις ἔφθασεν εἰς Θεσσαλονίκην κατέλυσεν εἰς ἓνα χάνι διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐπομένην τὸ τραῖνο καὶ τὸ ἑσπέρας γευματίζων μετ' ἄλλων Ἑλλήνων ὁ Πίτσουλας ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὸν σκοπὸν τῆς εἰς Γουμέντσαν μεταβάσεώς του.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων οἱ ὁποῖοι ἐγευμάτιζον ἦτο καὶ ὁ Βούλγαρος ἱερεὺς Παπαγιάννης, ὁ ὁποῖος ἀκούσας τὸν ἄπειρον νέον ἀνακοινοῦντα διατὶ μετέβαινεν εἰς Γουμέντσαν ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν λυμαινόμενον τὰ μέρη τῆς Γουμέντσας λήσταρχον Καπετὰν Μήτηρον Βλάχον.

Τὴν ἐπομένην ὁ Πίτσουλας ἐπέβη τοῦ τραίνου καὶ ἀπεβίβασθη εἰς τὸν πλησιέστερον πρὸς τὴν Γουμέντσαν σταθμὸν, ὁπόθεν ἐμίσθωσεν ὑποζύγιον. Ὡδευε μετ' ὃν ἀγωγιάντην του ἀνέποτος καὶ ἀμέριμος ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἀνακόπτεται τὸν δρόμον ὁ αἰμοβόρος Καπετὰν Μήτηρος μετ' ἰσχυρὰν συμμορίαν του. Ὁ πιωχὸς νέος οὔτε κἀν νὰ ἀντισταθῇ ἠδυνήθη, διότι τὸ ρεβόλβερ του τὸ εἶχε κλεισμένον εἰς τὴν βαλίτσα του.

Ὁ ἀγωγιάντης ἐτρόπη εἰς φυγὴν καὶ οἱ λησταὶ ἀτήγαγον πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν τὸ θῦμα των. Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἦτο ἄφαντος ὁ Πίτσουλας καὶ μάρτην ἀνεζήτησε αὐτὸν ὁ ἐν Μοναστηρίῳ Πρόξενος κ. Ἀσκητῆς, τὸν ὁποῖον εἰδοποίησεν ὁ ἀγωγιάντης. Ἔως ὅτου τὸν εὗρηκε κρεμασμένον εἰς ἓνα δένδρον. Πενήντα τραύματα διὰ μαχαίρας ἐμέτρησαν εἰς τὸ σῶμά του, ἐκ τῶν ὁποίων εἰκοσιοκτὼ εἰς τὸ στήθος, ἕτερον τὴν κεφαλὴν του δὲ εὗρον κερρωμένην μίαν ἀπειλητικὴν πρὸς τὸν Βαλῆν ἐπιστολήν.

Εἰς τὴν θέσιν ἐκίνησαν τὸν ἐφοτογράφησεν ὁ κ. Ἀσκητῆς. Βραδύτερον ἐγνώσθη ὅτι τὰ τέρατα τὸν εἶχον κλείσει ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας εἰς ἓνα οἰζίσσον, ὅπου τὸν ὑπέβαλον εἰς φρικώδη βασανιστήρια.

Ἀυστηριζομένο παιδί!

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

«Ηδη διε εξέδότη και τὸ τρίτον τεύχος τῆς «Εικονογραφημένης» παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ αὐτῆς νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς και ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Δ. Βρατσάνον, Διευθυντὴν τῆς «Εικονογραφημένης», ὁδὸς Λεωνίδα, ἀρ. 14, Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομ. ἐπιταγῆς. Πᾶσα ἐφεξῆς αἰτήσις συνδρομῆς δεόν ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύηται και διὰ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς.»

ΠΝΕΥΜΑ—ΣΠΑΘΙ

25 Ἰανουαρίου 1905.

Εἶχαν ἔλθει ἐδῶ οἱ Ρῶσοι φοιτηταί. Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐκόνταξαν μὲ φόβον, ὡς ἄρκτον. Μερικοὶ ἦσαν και τῆς γνώμης νὰ τοὺς δεχθῶμεν σκαῖώς μὲ ἕνα εἶδος ἐθνικῆς διαμαρτυρίας. Οἱ Ρῶσοι φοιτηταί, ξανθοὶ, λευκοὶ, γαλανοφθαλμοὶ, βαρεῖς και σιωπηλοὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας και ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξίτελου. Ὅταν εὐρέθησαν μέσα εἰς τὴν θείαν χαρισμένην τὸν Ὀλυμπίον, κατέβησαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ γαλιηνατάτου τὸν ἑλληνικὸν ποταμῶν, τοῦ Ἀλφειοῦ, ἐλοῦσθησαν και ἀνεφώνησαν:

—ὦ Ἑλλάς, ὦ μητέρα τοῦ αἰωνίου φωτός!

Εἶνε μία λεπτομέρεια ἡ ὁποία πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, και νὰ σημειωθῇ αὐτὰς ἡμέρας, ὅπου ὁ Ρωσικὸς λαὸς ἐκτινάσσει λάβαν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐλοῦσθησαν εἰς τὸν Ἀλφειὸν και ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ρωσικὸν τὸν αἵμα τὴν κρηγῆν τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἦσαν Πανολαβισταί, δὲν ἦσαν ἄρκτοι, οὐδὲ Ρῶσοι, οὐδὲ ἐχθροὶ δικαίων. Ἦσαν τὸ φῶς τῆς Ρωσσίας. Ἦσαν οἱ πέραν ὁρίων και φυλῶν ἄνθρωποι, οἱ Ρῶσοι τῆς ἐπιστήμης, οἱ Ρῶσοι τῆς σκέψεως, οἱ Ρῶσοι τῆς ἐρεῖνης. Αὐτοὺς τοὺς Ρῶσους ζητεῖ νὰ κάμῃ ἐλευθέρους ἡ ἐπανάστασις. Καὶ αὐτοὶ εἶνε ἡ ἀληθινή, ἡ ἰγνή, ἡ χρησμιος εἰς τὸν κόσμον Ρωσσία. Αὐτοὺς ζητεῖ ὁ κόσμος νὰ ἰδῇ ὑπεράνω τῶν Τσάρων. Αὐτοὶ ἔλκονται διὰ τὸν μοιραῖον νταγμῶν τοῦ Ρωσσοκοῦ λαοῦ πρὸς τὸ φῶς. Καὶ τὸ φῶς τοὺς ζητεῖ.

Τί εἶνε ἕνας Γκόρκι; Ἀκούεται τὸ ὄνομά του, σύμβολον τῆς ἀναστάσεως τοῦ λαοῦ, διότι εἰς ἕνα ρωσοφόρον, ἐκείνον ποὺ ἔκαμε τὸ εὐαγγέλιον ρομφαίαν. Ὁ μέγας ἀλήτης και συγγραφεὺς τῶν «Ἀλητῶν» πιθανὸν νὰ μὴ ἀνεμίχθη εἰς τὸ κίνημα. Πιθανὸν νὰ μὴ ἔπαιξε και ὁ Γκόρκι μέσα εἰς τοὺς ἐξεγερθέντας. Ἄλλ' ἡ τρικυμία τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τὸ ὄνομά του ἐπίτηδες, μοιραῖως, ὀπωσιδίποτε, ἐπέπλενε και ἔγινε σημαία. Διότι ὁ Γκόρκι εἶνε τὰ γράμματα. Καὶ τὰ γράμματα εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς λαθραίας, βραδέως, ὀκνῶς, ἀλλὰ ὑπομονητικῶς και ἀποφασιστικῶς βαιουόσης διὰ τὸν ἔθνον Ρωσσοικῆς ἐξεγέρσεως. Τὸ πνεῦμα ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐπαναστατήσει. Θέλει νὰ χυθῇ εἰς τὴν Ρωσσίαν και ἔξω τῆς Ρωσσίας. Ἡ τυραννία τοῦ πνεύματος, ἡ λογοκρισία ἰδοῦ ἡ Ρωσοικὴ τυραννία. Ἄν ὑπάρχῃ τίποτε ἀπαρακτικῶς τραγικὸν μέσα εἰς τὸ τελευταῖον ἡμῶν τοῦ αἰῶνος ἐν Ρωσσίᾳ δὲν εἶνε τόσον αἰ σφαγαὶ ἀνθρώπων, ὅσον ἡ συνταρακτικὴ ἐκείνη λεπτομέρεια ὅτι ὁ μέγας Δοστογιέβσκι ἔμεινε δέκα χρόνια κατὰδικος μέσα εἰς τὴν Σιβηρίαν και ἐπὶ δέκα χρόνια τοῦ ἀπηγορεύθη νὰ ἰδῇ βιβλίον. Ἡ στέρησις τοῦ βιβλίου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καταδίκου Ρωσσοου συγγραφέως, ἰδοῦ ὅλη ἡ φρίκη τῆς τυραννίας. «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν νεκρῶν» εἶνε ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ Δοστογιέβσκι, διηγούμενου τὴν δεκαετὴ εἰρκτὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐράφθη ὅταν πρὸ 55 ἐτῶν συνελήφθη μὲ ἄλλους σχεδιάζων ἀπλῶς ὠραία και ἀκίνδυνα ὄνειρα διὰ τὴν Ρωσοικὴν ἐλευθερίαν. Τελειώνων τὴν διήγησιν του λέγει διὰ τὴν Σιβηρίαν:

«Πόση νεότης, πόση δύναμις ἐτάφη ἐκεῖ μέσα χωρίς ὠφέλειαν καμμίαν και κανενός! Πρέπει νὰ τονισθῇ: Οἱ κατὰδικοὶ ἐκείνοι ἦσαν ἴσως τὰ καλλίτερα και δυνατώτερα στοιχεῖα τῆς Ρωσοικῆς φυλῆς. Ἄλλ' ἡ δύναμις αὐτὴ ἐχάθη ἀνεπιστρεπτεῖ. Ποιὸς πταίει; Ἀλήθεια ποῖος;»

Ἐνας φίλος τοῦ μάρτυρος συγγραφέως περιγράφει πῶς συνητήθησαν μὲ τὸν Δοστογιέβσκι εἰς ἕνα φυλακεῖον, ὀδηγούμενοι καθένος εἰς τὴν φυλακὴν του, διότι και οἱ δύο ἦσαν κατὰδικοι, και οἱ δύο ἦσαν τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Τσάρος ἀπέστελλεν εἰς τὴν σιωπὴν και τὸν θάνατον.

«Μὰς ὀδήγησαν τὴν νύκτα εἰς ἕνα δωμάτιον στενὸν κατασκότεινον. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα ἤκούετο τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ φρουροῦ, βηματίζοντος μὲ τὸ ὄπλον του εἰς τὴν παγωνιά. Ὁ Δοστογιέβσκι ὑπέφερον ἀπὸ μίαν πληγὴν ποὺ ἔλαβεν εἰς τὸ πρόσωπον ἐντὸς ἐνὸς ὑπογείου τῆς Πετροῦπόλεως ποὺ τὸν εἶχαν προηγουμένως κλείσει. Ἐγὼ ἦμιον παγωμένος. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἀνεπόλησα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν περασμένην μου ζωὴν, τὰ νεῖατά μου ποὺ ἐπέρασα μὲ τοὺς προ-

φιλεῖς συμφορητὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐπεῖσθην ὅτι ἔγασα πλέον κάθε ἐλπίδα και συνέλαβα τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοκτονίας. Ἐὰν δὲν ἠτόκοτόνησα ἡ ἀφορμὴ εἶνε ὅτι ἡ συμφορὰ ἐκείνη ἔγενεν αἰτία νὰ γνωρίσω τὸν Δοστογιέβσκι. Ἡ φιλικὴ του και ἐνθαρρυντικὴ συνομιλία μὲ ἐλίτρωσεν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν. Ἀφύπνισεν ἐντὸς μου τὴν ἐνέργειαν. Τὸ πρῶτό μὰς ἐχώρισαν και ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἐπαυεῖδα πλέον.»

Ἴσως τὸ σημερινὸν αἷμα τῶν Ρῶσσοιν ἐργατῶν ἐπάνω εἰς τὰς χιόνας τῆς Πετροῦπόλεως δὲν σπαράζει τὴν ψυχὴν ὅσον αὐτὰ αἰ σελίδες, ὅσον τὸ ἄλγος τοῦ πνεύματος, τοῦ ὀδηγούμενου πρὸ 50 ἐτῶν ἀπὸ τὸν Τσάρον εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἠνθήσεν και ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φυλακῆς. Ἐσπεῖρεν ἠσώχως και μὲ εὐαγγελικὴν γαλήνην τὸν σπύρον τοῦ μίσους, τὸ φῶς. Ὁ Δοστογιέβσκι, περιγράφων τὴν Σιβηρίαν, ἐδιαβάσθη ἀπὸ τὸν κόσμον. Προπαρεσκεύασε τοὺς σημερινούς ἐπαναστάτας και τοὺς φίλους τῶν ἐπαναστατῶν, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔξωθεν τῆς Ρωσσίας εἶχονται νύαην εἰς τὰς σημαίας του. Καὶ ὡς ἐδικαιτῆς αὐτοῦ και τῶν ὁμοίων του, πνεῦμα πάλιν τὸ ὁποῖον γίνεται σπάθη, ἐμφανίζεται ὁ Μαξὶμ Γκόρκι. Αὐτὸς και ὁ ρωσοφόρος Γκατόννο, τὸ εὐαγγέλιον και τὰ γράμματα, τί ἄλλο εἶνε παρὰ ὀλόκληρος ἡ Ρωσοικὴ ψυχὴ ἐν ἐπαναστάσει; Ὁ Γκόρκι εἶνε αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μία ἐπανάστασις ἐντὸς ἐνὸς ἀτόμου. Ἦτο πεινασμένος, ἦτο ἐργάτης και ἔγενεν ἕνας ἐκ τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν τοῦ Ρωσοικοῦ λαοῦ. Δὲν ἔπαιξε βέβαια καταλλήλοτερον σύμβολον ἐπαναστάσεως ἐν Ρωσσίᾳ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἐπαναστάται τὸν ἀκολοῦθοῦν χωρίς νὰ τὸν βλέπουν μεταξὺ τῶν. Εἶνε ἡ τάσις τοῦ ναρκωμένου μουζίκου πρὸς τὰ ἄνω, ἡ δῆρα του πρὸς τὰ γράμματα και τὴν αὐθιπαρξίαν. Εἶνε ὁ Ρωσοικὸς λαὸς ἀναδυόμενος. Καὶ ὅλον τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐφύσησεν ἐντὸς τῆς Ρωσσίας τόσον και τόσο ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς τοῦ ἀγχοῦς ἔθνους σημερινούς συγγραφείς, οἱ ὁποῖοι ἠνοιξαν εἰς τὴν Ρωσοίαν παράθυρα πρὸς ὅλους τοὺς πνευματικὸς ὀρίζοντας τοῦ κόσμου, θὰ γίνῃ δὴν συγκλωσὰ τὰ βάθη τῆς αὐτοκρατορίας, ἕως ὅτου ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Οἱ ἐργάται παριστάνονται ἀίπτοντες εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Πετροῦπόλεως «χωρὶς κρηγῆν ἄλγους και χωρίς παρὰδονον». Φαίνονται δεχόμενοι τὸν θάνατον, ὡς νόμον, ὡς ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Φαίνονται ὠρμιοὶ διὰ τὸ ἔργον. Καὶ τοῦτο ἐνθυμίζει τὸν Τουργένιεφ, περιγράφοντα εἰς τὸ διήγημά του ὁ «Θάνατος» μὲ ποίαν ἐξαιρετικὴν γαλήνην γνωρίζεῖ νὰ πεθαινῇ ὁ Ρῶσσοος. Ἄν εἶνε ἔτσι, τότε τὸ πνεῦμα ἔχει σημερον εἰς χεῖράς του δυνατὰ ἐργαλεῖα. Τὰ θύματα νὰ μὴ τὰ θρηνητε, ἀλλὰ νὰ περιμένετε Ἐκεῖνο. Ἡ Λογοκρισία δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸ πνίγῃ πλέον. Πρέπει νὰ ἔχῃ κνήση τὴν ὀριστικὴν ἐθνικὴν νύαην, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ χυθῇ εἰς τὸν κόσμον, και ἀπληλαγόμενον φυλῆς, ὀρίων, θρησκείων, δεσμῶν, νὰ ἔλθῃ ἐλευθέρων και νὰ πῆ εἰς τὰ νερά τοῦ Ἀλφειοῦ. ...

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Η ΒΑΦΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Κινέζοι κατεῖχον πολύτιμον μυστικὸν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς μαύρης χρώσεως τῶν λευκανθεισῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Εἰς τὴν μάγισσαν Μήδειακ ὅμως, ἥτις τόσα ἐμψχανεῖσθη, ἀποδίδεται ἡ καταγωγὴ τῆς χρώσεως τῶν τριχῶν. Ἐκείνη κατὰ τὴν μυθολογίαν κατῶρθωνεν ἐντὸς ὀλίγων μόνον ὥρων διὰ τῶν μαγικῶν τῆς ἐφευρέσεως, διὰ διαφόρων ἐσωτερικῶν φαρμάκων, διὰ κοσμητικῶν τοῦ δέρματος και τῶν μυῶν διαλύσεων, δι' ἀνεξίτηλον χρώσεως τῶν τριχῶν ν' ἀποδίδῃ τὴν ἀνθηρὰν νεότητα εἰς προκεχωρημένους τὴν ἡλικίαν ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους τὸ βῆρος τῶν ἐτῶν καθίστα ἀχρήστους πλέον ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ὁ γέρον Ἐσων κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαιολόγων ἐγένετο πάλιν νέος διὰ τῆς μεταμορφώσεως τῆς πολιᾶς κεφαλῆς του εἰς μελανὴν.

Ἡ τύχη τοῦ γλύπτου Μύρωνος, ἀναφερομένη ἐν τῇ βιογραφίᾳ τῆς Λαίδος τῆς Κορίνθου, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ εἶδη τῆς χρώσεως τῆς κόμης ἦσαν γνωστότατα παρὰ τοῖς ἀρχαίους Ἑλλησιν, οἵτινες κατὰ τινὰς συγγραφείας ἐλάμβανον τὰ μυστικὰ τῶν ἀπὸ τοὺς Ἰνδοῦς και Αἰγυπτίους. Ὁ Ὀμηρος, ὁ Ἀριστοτέλης και ὁ Ἰπποκράτης ὁμιλοῦσιν εἰς τὰ συγγράμματά των περὶ τούτων. Ὁ Πλάτων, ὁ Ὀράτιος και ὁ Βιργίλιος ἐκτενῶς ὁμιλοῦσιν περὶ τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν τῆς κόμης, καθ' ὅτι οἱ Ρωμαῖοι ὑπερ πάντας ἔκαμον μεγίστην χρῆσιν αὐτῶν. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν Ρώμῃ ἄνδρες και γυναῖκες ἐχρωμάτιζον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των ἄλλοτε μαύρας και ἄλλοτε ξανθὰς ἀναλόγως τοῦ συρμοῦ. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου ἐπὶ πολλοὺς κατὰ συνέχειαν ἑναυτοὺς ὑπῆρχε συνῆθει-

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ — Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ εὐπατρίδαι ἐχρωμάτιζον τὴν μακρὰν των κόμην ξανθὴν χρυσαίζουσαν. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μωάμεθ αἱ γυναῖκες τῶν Ἀράβων ἐχρωμάτιζον ἐρυθροκίτρινα τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν τῆς κόμης των μὲ τὴν κόκκιν ἐνὸς φυτοῦ, ὅπερ οἱ αὐτόχθονες ἐκάλουσαν Ἐννα. Οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ εἶχον ἐπίσης τὰς μεθόδους των πρὸς χρώσιν τῶν τριχῶν, τὴν σήμερον δὲ ἀκόμη αἱ γυναῖκες τῶν χαρμενῶν καθ' ἑκάστην Πέμπτην, μετὰ τὸ θερμὸν λουτρὸν των, ὅπερ τὴν ἡμέραν ταύτην λαμβάνουσιν, ἀλείφουσι τὴν κεφαλὴν των δι' ἐνὸς κοσμητικῶν κατεσκευασμένου ἐξ ἐλαίου πικρῶν ἀμυγδαλῶν και μυελοῦ βοῦς, ὅπερ προσδίδει μεγάλην στιλπνότητα εἰς τὴν κόμην των. Εἰς τὴν Μέκκην, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Προφήτου, παρασκευάζεται χρωστικὴ τις οὐσία ὑπὸ τῶν σανατικῶν σφοτῶν τοῦ Μωάμεθ, φέρουσα τὸ ὄνομα σουρμέ, ἥτις, ἐρὰ θεωρουμένη, ἀγοράζεται ἀκριβῶ παρὰ τῶν μυριάδων προσκυνητῶν τῶν ἐπισκεπτομένων καθ' ἑκάστην ἡμέραν πόλιν. Τὴν οὐσίαν ταύτην μεταχειρίζονται καθ' ἑκάστην αἱ γυναῖκες και τὰ κοράσια τῶν Ὀθωμανῶν και χρωματίζουσαι δι' αὐτῆς τὰ βλέφαρα και τὰς βλεφαρίδας των καθίστανται ἠδουπαθέστεραι και ἑλκυστικώτεραι εἰς τοὺς ἄνδρας των.

Ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ κατὰ τὸν μεσαιῶνα δὲν φαίνεται μεγάλη ἡ χρῆσις τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. Οἱ ἀλλημισταί, ἐπιζητοῦντες τὴν ἀνακάλυψιν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου δι' ἧς θὰ καθίστων ἀθάνατον τὴν ἀνθρωπότητα, ὀλίγον προσοχὴν εἶδιον διὰ τὴν ἐφευρέσιν διαφόρων καλλυντικῶν τῆς κόμης. Αἱ μεγάλαι σταυροφορίαι, οἱ διπνεκτεῖς ἐμφύλιοι πόλεμοι τῶν διαφόρων ἐθνικῶν τῆς δύσεως πρὸς ἄλλα γειτονικά ἔθνη, δὲν ἄφρινον πολὺν χρόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἰππότας, τοὺς δι' ἐν μόνον βλέμμα τῆς ὠραίας Ἰουλιέττας των διασπαθίζομένους νὰ σκέπτωνται πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς μελανῆς χρώσεως τῆς λευκανθείσης κεφαλῆς των.

Δὲν ἔχει οὕτως ὅμως και κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος — μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος και τὴν παῦσιν τῶν ἀτελευτήτων πολέμων — ἐιδικώτερον ἀσχολεῖται ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὰ καλλυντικὰ τῆς κόμης. Νέαι σπουδαῖαι ἀνακαλύψεις ἀγγέλλονται καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς μελανῆς ἰδίως κόμης. Ἀφ' ὅτου ὁ θεϊκὸς σίδηρος και ὁ νιτρικὸς ἄργυρος ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν, ὀλόκληρα ἐργαστῆρια ἰδρύθησαν εἰς διάφορα μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης παράγοντα ἀποκλειστικῶς χρωστικῆς οὐσίας τῶν τριχῶν. Τελευτώντες δὲν νομίζομεν ἀσκόπον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ σκευασαὶ αἱ ἐν χρῆσει ὑπάρχουσαι πρὸς χρώσιν τῶν τριχῶν εἶνε καταστρεπτικαὶ ἢ τοὐλάχιστον βλαπτικαί. Τὰ

σύνθετα βάρματα τῶν καθαρῶς φυτικῶν οὐσιῶν ἀποσυντίθενται ἐν τῇ ὑγρασίᾳ, τὰ δὲ μεταλλικὰ βάρματα εἶνε διττῶς ἐπικίνδυνα. Πρῶτιστα πάντων διότι περιέχουσιν οὐσίας καυστικῆς, ἀπονεκρωτικῆς, αἰτίνες ἀποξηραίνουσιν ἢ κατακαίουσιν τὴν τρίχα και ἀλλοιοῦσιν τὴν ζωτικότητα τοῦ βολβοῦ τῆς. Πρὸς δὲ αἱ οὐσαὶ αὐταὶ ἀπορροφώμεναι και εἰσερχόμεναι εἰς τὴν κυκλοφορίαν δύνανται ἀκόμη νὰ προσβάλωσι τὴν καθ' ὅλου ὑγείαν.

Ἡ κεκαυμένη ἄσβεστος, ἡ καυστικὴ πότασσα, ὁ νιτρικὸς ἄργυρος, ὁ ὑδράργυρος και τὸ βισμούθιον, ὁ ὀξεικὸς χαλκὸς και ὁ μόλυβδος, τὸ νιτρικόν, θεϊκόν, ὑδροθεικόν ἔξω κτλ. συγκαταίχουσι τὴν βῆσιν σχεδὸν ὅλων τῶν ὑδάτων, ἀλοιφῶν και σαπῶνων διὰ τὴν χρώσιν τῶν τριχῶν.

Κατόπιν λοιπὸν τῆς χρῆσεως τοιούτων οὐσιῶν τίποτε δὲν πρέπει νὰ μὰς ἐκπλήσῃ. Οἱ ἐπίμονοι πονοκέφαλοι, οἱ πόνοι τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ὠτων, ἡ πτώσις τῶν ὀδόντων κτλ. εἶνε συνήθη ἀποτελέσματα διὰ τοὺς μεταχειριζόμενους τοιαύτας σκευασίας. Καταλήγουσι δὲ σχεδὸν πάντοτε οἱ μεταχειριζόμενοι τὰς οὐσίας ταύτας νὰ γίνωνται τελείως και τὰς ὀλίγας τρίχας, ἄνευ τῶν ὁποίων ἤθελον δυνηθῇ νὰ τὰς διατηρήσωσι.

Δ^ρ ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΣ Δερματολόγος

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ — Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

N. ΘΩΝ

Ο Γενικός Έπιμελητής της Βασιλικής Χορηγίας διαχειριστής αυτής δηλαδή. Έτοιμάζονται γεύματα εν τοῖς Ἀνακτόροις, ἐσπερίδες, ταξείδια σχεδὸν αὐτομάτως. Τὰ βλέπει τις ἑτοίμα καὶ ἐν τούτοις εἶνε μία δημιουργία ὀλόκληρος, ἐν τῇ ὁποίᾳ βεβαίως πρέπει νὰ ὑπολανθάνῃ μία ἀνωτέρα δύναμις. Αὐτὴ ἡ ἀνωτέρα δύναμις εἶναι ὁ κ. Έπιμελητής, ὁ ὑπολανθάνων καὶ ἐν τῷ Βασ. Θεάτρῳ. Ἀπορεῖ κανεὶς μὲ τὴν παντογνωσίαν του καὶ τὴν δραστηριότητά του, διότι φροντίζει αὐτοπροσώπως περὶ ὅλων, ἀπὸ τὰς γενικὰς προμηθείας μέχρι τοῦ τελευταίου ἠλεκτρικοῦ λόγνου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀνακτορικοῦ χοροῦ εἶναι ἐντελῶς ἀθέατος καὶ διατρέχει τὸ ἀχανές οἰκοδόμημα, κατακυλιῶν ἀπὸ τὸν ἕνα ὄροφον εἰς τὸν ἄλλον καὶ κάτω εἰς τὰς ἀποθήκας, σοροφίτων ἑδῶ λαμπτήρας, ἐκεῖ γάλλους, ἄλλου τυριά, ἄλλου κρασί, σαμπάνιες κ.λ.

Πρῶτὴ πρῶτὴ ἀπὸ τὰς 8 εὐρίσκειται καθισμένος πρὸ τοῦ ἀνακτορικοῦ του γραφείου μὲ ἕνα τεράστιον ναργιλέν παραπλεύρως του, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ χρησιμεύει ὡς σύμβουλος καὶ διεργηγεὺς εἰς τὰς μετὰ τοῦ προσωπικοῦ συνεννοήσεις του. Εὐγενέστερος καὶ μελιχλιώτερος τοῦ κ. Έπιμελητοῦ δὲν ὑπάρχει. Δέχεται χιλίους περὶ τὸν ἐπισκέπτας τὴν ἑβδομάδα ἐν τῷ ἀνακτορικῷ γραφείῳ του, πρὸς τοὺς ὁποίους φέρει εὐγενέστατος καὶ εὐμενέστατος. Δύναται τις νὰ εἴπῃ διὰ τὸ ὀλόκληρον οἰκογένειαν ἀναξιοπαθήσασα συντηροῦνται παρ' αὐτοῦ. Ὅταν τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὴν ἐργασίαν του ἀποσύρεται εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Σταδίου διὰ νὰ παίξῃ τὸ σακάκι του, διότι ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν ἔφθασεν, οὔτε τὴν ἀφέλειάν του, οὔτε τοὺς φίλους του ἐλθισμόνῃς, πολιορκεῖται κυριολεκτικῶς ἀπὸ πηνίγτα καὶ πλέον ἄτομα προσφεύγοντα εἰς τὴν γνωστὴν γενναιοδορίαν του.

Ψυχὴ δὲ καλλιτέχνης. Ἀγαπᾷ καὶ ὑποστηρίζει ὅ,τι καλόν. Ἔχει δύο θαυμασίας ἐπαύλει· τὸ «Μὲν Κατρί» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ τὸ Χαϊδάρι, τὸ γοητευτικώτατον Χαϊδάρι. Τὸ «Μὲν Κατρί» εἶναι γεμάτο ἀπὸ καλλιτεχνήματα. Ἀγάλματα, ἀκουαρέλες, ἐλαυογραφίαι. Ὅ,τι θαυμάσιον καὶ ὅ,τι ὑπέροχον, ἀντὶ ἀδράς τιμῆς ἀγορασθέν.

Πρωτεύον δὲ καὶ πλεονάζουν τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν τὰ ἔργα, πρὸς τοὺς ὁποίους τρέφει ἰδιάζουσαν στοργήν.

Καὶ κτήματα ἀτέραντα. Εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους γαιοκτῆμονας. Καὶ φωτογράφος ἐρασιτέχνης δεξιότατος. Ἔχει τέλειον ἐργαστήριον. Καὶ γλωσσομαθέστατος. Καὶ κτηνοτρόφος. Ἐπάνο εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατήχησε πρώτης τάξεως κτηνοτροφεῖον, τὸ «Μεγάλο Κιόσκι», εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκατέστησεν ἤδη καὶ τυροκομεῖον. Καὶ ὁ μεγαλήτερος ἰδιοκτήτης μεταλλείων.

Καὶ ποῦ δὲν ἐπεδόθη; Γεννημένος βιομηχανὸς καὶ ἐπιχειρηματίας καὶ ἐφοπλιστής. Εἶναι ἰδιοκτήτης τριῶν ἀτμοπλοίων. Πρόεδρος τοῦ Ἑλλ. Πυριτιδοποιείου, ἰδιοκτήτης τοῦ Ἑλλ. Κηροποιείου ὁ «Φοῖβος». Ἔδωκε γενναιοτάτην ὄψιν εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς βιομηχανικοὺς κλάδους ἐν Ἑλλάδι. Τὰ προϊόντα τοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ τοῦ «Φοίβου» θαυμάζονται ἀληθῶς. Καὶ ζοῦν πλησίον του ἀσφαλῶς 5 χιλιάδες ἄτομα.

Ἰδιοφυῖα οἰκονομολογικὴ καὶ ἐπιχειρηματικὴ, διότι ἔχει τὸ μέγα προτέγημα τοῦ ἱεροκινδύνου. Ἐσχόρησε παντοῦ τὰ χρήματά του καὶ τὰ πολλαπλασιάζει. Πρακτικώτατος δὲ. Ἔχει δύο τέκνα, τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Κάρολον. Γεωπόνον ἑτοιμάζει τὸν πρόωτον ἐν Ἑλβετίᾳ, ὄχι λατῶν, ὄχι διηγήρων, ὄχι ἀξιοματικῶν, ὄχι καθηγητῆν. Ἐτοιμάζει δὲ καὶ τὸν μικρὸν διὰ πρακτικῶν ἐπιτάγελμα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ διαχειριζόμενος τὴν βασιλικὴν ἐπιχορήγησιν. Καὶ μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Βασιλέως, τοῦ ὁποῖου εἶναι ἀπὸ τοὺς μάλλον ἀφοσιωμένους θεράποντας, ἀκολουθῶν τὴν Α.Μ. παντοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ φέρει τὸν ἀνώτερον ἑλληνικὸν Ταξιάρχην, πλεῖστα ἄλλα ἀνώτερα παράσημα ξένων κρατῶν, τὸν Λανικόν, Ρουσοκόν, Αὐστριακὸν Μεγαλόσταυρον καὶ ἀνώτατον ἀγγλικὸν παράσημον μετὰ τοῦ τίτλου τοῦ Σίρ.

Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν. Φιλόδηρσος εἰς τὸ ἄκρον. Κάθε πρῶτὸ ἀνέρχεται εἰς τὸν Λυκαβητῶν, προσεύχεται καὶ κατόπιν μεταβαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν του.

ΑΝΑΚΤΟΡΑ — Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Ἀφοῦ ἐπερατώθη καθολοκληρίαν ἡ ἀναμαρμαρῶσις ὅλου τοῦ Σταδίου ἐπερατώθη δὲ καὶ ἡ ἐπίσης μαρμαρινὴ στεράνη, καὶ ἐνῶ ἐργάται κατεγίνοντο εἰς τὴν κατασκευὴν περιδρόμου περιθέοντος τὸ μαρμαρινὸν στηθαῖον τῆς στεράνης ἀνεκάλυψαν κατὰ τὰς γινομένας ἐκκαρπὰς τάφον ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, διατηρούμενον ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

Κόσμος πολὺς ἔσπευσεν, εὐθύς ὡς ἐγνώσθη τὸ πρᾶγμα, καὶ πρῶτοι οἱ παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγοι, διὰ νὰ περιεργασθῶν αὐτόν. Ἦτο ὀλόκληρος ἐκ λευκοῦ μαρμαρίου λελαξυμένου καὶ ἐξωτερικῶς αἰ πλευραὶ του πλήρεις γλυφῶν, κάλυμμα δὲ βαρύτατον ἐκ μαρμαρίου, μὴ διασῶζον κανὲν κόσμημα καὶ ἐρθραμένον, ἐκάλυπτεν αὐτόν.

Οἱ ἐργάται ἀφῆρσαν μετὰ κόπου τὸ κάλυμμα καὶ ἐκπληκτοὶ οἱ περιστώτες εἶδον εἰς τὸ βάθος τῆς μαρμαρινῆς λάρνακος μολύβδινον φέρετρον. Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἄλλο φέρετρον ἐκ δρυός, περιέχον ἕνα νεκρὸν. Μόλις ὁμως ἠνοιχθῆ τὸ μολύβδινον φέρετρον ζῦλον καὶ νεκρὸς μετεβλήθησεν εἰς σποδὸν καὶ δὲν ἀπέμειναν παρὰ ὅσῃ, τὰ ὁποῖα μετέφερον μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον.

Πλησίον τοῦ τάφου τούτου ἀνεκαλύφθη καὶ μαρμαρινὴ στήλη μικρά, προφανῶς χρησιμεύουσα ὡς βᾶσις προτομῆς ἢ ἀγάλματός, ἐπὶ μιᾶς δὲ πλευρᾶς τῆς ἦτο χαραγμένη ἐπιγραφή:

ἘΡΩΪ ΤΩΙ ΜΑΡΑΘΩΝΙΩΙ

Ἐνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς καὶ κάτωθι ταύτης διακρίνεται ἐπίσης αὐλαξ τῆς ἀβάθης. Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔτος ἐσημειούτο ἐπὶ τῆς στήλης καὶ ὅτι χεῖρ κακόβουλος ἀπέξεσε ταῦτα.

✽

Κατὰ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Σβαρώνον ἡ ἐπιγραφή καὶ ὁ τάφος ἀνήκουσιν εἰς τὸν δεῦτερον αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Ἡ ἐπιγραφή ἀπομιμείται πολὺ ἀρχαιοτέρους ἐπιγραφικοὺς χαρακτήρας, ἦτοι τοὺς πρὸ τοῦ Εὐκλείδου, ἐπομένως ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης βασιζόμενός τις δὲν δύναται νὰ χρονολογήσῃ ἀσφαλῶς τὸ μνημεῖον.

Τὰ ἀποξεσθέντα πιθανῶς ἦσαν τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ ἥρωος, τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ ἀγαλμα ἔφερον ἡ στήλη, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφιερῶσαντος τὸ ἀγαλμα, ἄτινα καὶ ἀπέξεσθησαν ὑπὸ ἐχθρικῆς χειρὸς. Σημειωτέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς ἐκείνους χρόνους ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ἥρωος διὰ τοὺς νεκροὺς ἦτο συνηθε-

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

στάτη μὲν καθ' ἅπαντα τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν κόσμον, σπανιότατη ὅμως ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔνθα πάντα σχεδὸν τὰ παραδειγμὰ ἀναφέρονται εἰς νεκροὺς ἐκ Μαραθῶνος καταγομένους, ὅπως καὶ ὁ τῆς βάσεως ταύτης. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως τὰς τοιαύτας ἀφηροῦσες τῶν νεκρῶν εἰσήγαγε κυρίως ἐν Ἀττικῇ αὐτὸς ὁ οἰκοδομητὴς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον Ἡρώδης, υἱὸς Ἀττικοῦ τοῦ Μαραθῶνιου. Ἀναφέρονται μάλιστα ὀνομαστικῶς πλὴν τῶν συγγενῶν του καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρες διαπρεπεῖς τρόφιμοι καὶ εὐνοοῦμενοι αὐτοῦ, διαφόρων περιφήμων ἠρώων ὀνομαστικῶς φέροντες, δηλαδὴ τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Πολυδεύκου καὶ Μελεάγρου, τοὺς ὁποίους θανόντας ἐπέθησεν ὁ Ἡρώδης ὡς γυναικίους αὐτοῦ υἱοὺς, ἀναθέσας μάλιστα καὶ ἀγάλματα αὐτῶν ὡς κλητῶν εἰς διαφόρους ἀγροὺς καὶ ἐξοχικοὺς περιπάτους ὑπὸ σιαῶς δένδρων.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τοιοῦτος ἐξοχικὸς περίπατος ἦτο ὁ περὶ τὴν περιφέρειαν τοῦ Σταδίου δρόμος, ἐφ' οὗ ἀνεκαλύφθη ὁ τάφος καὶ ἡ βάση τοῦ ἀγάλματος. εἶνε πιθανὸν νὰ ἀνήκουν εἰς τινα τῶν ἠρώων τούτων, τῶν ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου τιμηθέντων ὡς ἠρώων, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ἡ ἐποχὴ, εἰς ἣν ἀνήκουσι τὰ μνημεία ταῦτα, συμπίπτει πρὸς τὸν αἰῶνα καθ' ὃν ἤκαμαν ὁ Ἡρώδης.

Η ΚΑΗΡΩΤΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Τώρα ποῖος καὶ διατί ἀπέβησε τὸ ὄνομα τοῦ ἠρώου νεκροῦ δὲν εἶναι προφανῶς εὐκόλον νὰ ἐξακριβωθῇ. Γνωστὸν εἶναι μόνον ὅτι ὁ Ἡρώδης ἀφού ἔκτισε τὸ Στάδιον καὶ πολυειδῶς εὐηργέτησε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἐμισήθη παρὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ περιεπλάκη εἰς δίκας πρὸς αὐτοὺς καὶ τόσος ἦτο ὁ ἐρεθισμὸς τῶν κατ' αὐτοῦ ὥστε οὐτε τὸ ὄνομα του ἀνέφερον ὀμιλοῦντες περὶ τοῦ Σταδίου, ἀλλὰ τὸ ὀνόμασαν Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

✽

Ἐν σχέσει μὲ τὰ ἀνωτέρω, ὁ παρ' ἡμῖν γνωστὸς ἀρχιτέκτων κ. Α. Κυριακός, ἀπέστειλεν ἡμῖν τὰς κάτωθι σημειώσεις, ἃς ἐρανεῖται ἐκ διαφόρων συγγραφέων, πολυτίμους καὶ ἀποκαλυπτικωτάτας.

Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς (Τιβέριος Κλαύδιος) Μαραθῶνιος, γεννηθεὶς τῷ 103 μ. Χ. Διάσημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐν Ρώμῃ διατρέψας καὶ μεγάλως ἐκτιμώμενος ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Ἀντωνίνου καὶ Μάρκου Ἀυγούστου, ὁ ὁποῖος ἐπέηξε καὶ μαθητὴς του.

Ἐβρών ποτὲ θησαυρὸν, ἔγραψεν ἀναγγέλλον τοῦτο πρὸς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ζητῶν τὰς διαταγὰς του. Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἀπήνησε λακωνικώτατα «χρῶ» καὶ ὁ Ἡρώδης ἔσπευσε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ θησαυρὸς ἦτο ἄπειρος. «Παραχρῶ» τοῦ ἀπήνησε τότε ὁ αὐτοκράτωρ. Καὶ ὁ Ἡρώδης ἔσπευσε νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ μέχρι κατασχέσεως ἐγγενεὸς ἐλευθεριότητος, ἰδρύσας καὶ σχολὴν ῥητορικῆς, κοσμησας δὲ τὴν Ρώμην διὰ κλονισίαν οἰκοδομῶν, ὡς καὶ τὴν Ὀλυμπίαν.

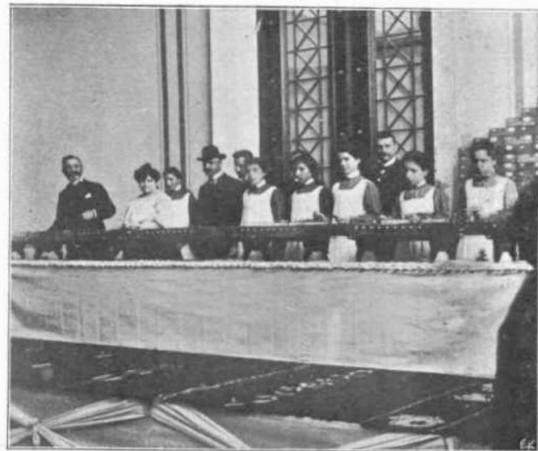
Τότε ἀνήγειρεν ἐν Ἀθήναις, νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως τὸ σωζόμενον ῥοδεῖον, εἰς μνήμην τῆς οὐζύρου του Ρηγίλλης, διοικεῖσας δὲ διὰ μαρμαρίων ἐδωλίων καὶ τὸ Στάδιον, διὰ τὸ ὁποῖον μετὰ θάνατον αὐτοῦ λέγει ὁ Πανουσίας ὅτι «κατηγάωσε τὸ πολὺ τῆς λιθοτομίας τῆς Πεντέλης».

Καὶ ἡ μὲν μαρμαροτομία αὕτη πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπε, οὐζοῦται ὅμως ἐτι λείψανα τοῦ ναοῦ τῆς Τύχης ἐπὶ κορυφῆς τῆς νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς. (Φίλοστο. Ἡρώδης Ε.). Ἐν Κηφισίῳ, οὗ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἡρώδης εἶχε λαμπρὰν ἑκαίαν, εἰς ἣν συνῆγε τοὺς πελαυδουμένους εἰς σπουδαίας οὐζητήσεις, ἃς περιέγραψεν ὁ Αἰδὸς Γέλλιος λατινιστὴς εἰς τὰς «Ἀττικὰς Νύκτας» του.

Ἐγράψεν ἐπίσης διάφορα, ἀλλὰ τὰ σήμερον ἐπὶ τὸ ὄνομα του σωζόμενα δὲν φαίνονται γνήσια.

Ἀποθανὼν ὁ Ἡρώδης τῷ 179 μ. Χ., ἐτάφη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς βορειοανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Σταδίου. Τῆς οἰκογενείας του δὲ οἱ τάφοι ἀνευρέθησαν ἐν Κηφισίῳ.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπίθανον ὁ ἀνακαλυφθεὶς τάφος νὰ εἶναι αὐτοῦ τούτου τοῦ γενναίου χορηγοῦ τῶν Ἀθηνῶν, νὰ εἶναι τοῦ Ἡρώδου ὁ τάφος. Ἄν μάλιστα θεωρηθῇ τοῦτο ὡς δεδομένον ληθθῇ δὲ ὑπ' ὄψι καὶ τὸ κατὰ τοῦ Ἡρώδου μῖσος τῶν Ἀθηναίων, εὐνόητος εἶναι καὶ ὁ λόγος δι' ὃν ἀπέβησεν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ τάφου ἀνευρεθείσης ἀναθηματικῆς στήλης τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ.

Η ΠΑΗΡΩΤΙΣ ΤΗΣ ΚΑΗΡΩΤΙΔΟΣ

Η ΒΑΣΣΑΝΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἀπὸ τοῦ προσηγοῦς μηνὸς ἡ Σχολὴ τῶν Δοκίμων μεταφέρεται ἐκ τοῦ ἀτμοδρόμου «Ἑλλάς» καὶ ἐγκαθίσταται εἰς τὸ νεόδμητον ἐν Πειραιεὶ μέγαρον Βασσάνη.

Δώδεκα ὀλόκληρα καὶ συναπτά ἔτη εἰλειτούργησεν ἐπὶ τῆς «Ἑλλάδος» ἡ Ναυτικὴ σχολὴ τῶν Δοκίμων, ἀπὸ τοῦ 1892 μέχρι σήμερον, καὶ ἐν ἀκόμῃ ἔτος προγενέστερον, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς, ὅτε ἐθεωρήθη προσηγορώτερα ἢ ἐν τῇ ζῆρξ διδασκαλίᾳ καὶ ἐνδιαίτησις τῶν μαθητῶν τῆς.

Εἴκοσι χρόνια διέρρυσαν ἀφ' ἧς ἰδρύθη ἡ Σχολὴ, τὸ θαυμασιον αὐτὸ ἱδρυμα, τὸ λαμπρὸν αὐτὸ φυτώριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετραφθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν τελείως οἱ σημερινοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Βασιλικῆς Ναυτικοῦ. Ἰδρυτὴς τῆς ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος Ἡλ. Κανελλόπουλος, πλωτάρχης τότε, ὅστις καὶ τὸ λαμπρὸν δευτερον συνέλαβε, τμηματάρχης ὢν τοῦ προσωπικοῦ ἐν τῷ Ἰπουργεῖῳ τῶν Ναυτικῶν καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν ἰδέαν, ἀναλαβὼν αὐτὸς πρῶτος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διοικητὴς τῆς καὶ νὰ τῆς χαράξῃ τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ὠνειρεύθη δι' αὐτὴν καὶ νὰ τῆς ἐμφυσήσῃ τὴν πνοὴν αὐτοῦ ὁ δημιουργὸς τῆς.

Πράγματι κατόπιν καταλλήλου εἰσηγήσεως παρὰ τῷ Βασιλεὶ καὶ τῇ Κυβερνήσει τοῦ Τρικούπη, ὑπουργοῦντος τοῦ Γ. Τομπάζη ἐψηφίζετο καὶ ἰδημοσιεύετο τὴν 27 Μαρτίου 1884 ὁ νόμος ΑΡΝΣ', μετ' ὀλίγον δὲ διὰ προκηρύξεως τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Ναυτικῶν ἐκαλοῦντο οἱ γονεῖς νὰ κατατάξωσι τὰ τέκνα τῶν κατόπιν διαγωνισμοῦ ἐν τῇ ἀρτισυστάτῳ Ναυτικῇ Σχολῇ τῶν Δοκίμων.

Προσῆλθον τότε εἴκοσι καὶ εἰς νέοι, οἱ Χ. Χαραλάμπης, Δ. Θεοδωράκης, Φ. Κανελλόπουλος, Ν. Ἰωαννίδης, Μ. Γούδας, Ἄνδρ. Μιαούλης, Ἰ. Βρατσάνος, Δ. Παπαχρήστος, Ἄρ. Γιωτόπουλος, Ἄνδρ. Βουρέζας, Σπ. Κοντογιάννης, Ἰ. Ἡπίτης, Θ. Σέρρος, Δ. Λάμπρος, Π. Κοντόσταυλος, Ἰάσων Μπούμπουλης, Σοφ. Δούσμανης, Ἄθαν. Μιαούλης, Ἄντ. Χατζηκυριάκος, Α. Πινότσης καὶ Κ. Γεωργαντζᾶς, οἱ ὅποιοι καὶ κατετάχθησαν τὴν 8 Αὐγούστου ἰδίου ἔτους διὰ Β. Διατάγματος ὡς μαθηταὶ τῆς πρώτης τάξεως τῆς σχολῆς μετὰ τὴν ἀνωτέρω σειράν ἐπιτυχίας κατὰ τὸν εἰσιτήριον διαγωνισμόν.

Ἡ σχολὴ ἐγκατεστάθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοδρόμου «Ἑλλάς» διοικητὴς δὲ αὐτῆς καὶ Κυβερνήτης τοῦ σκάφους διορίσθη ὁ Κανελλόπουλος, ἀναλαβὼν νὰ διδάσκῃ καὶ τέσσαρα ναυτικὰ μαθήματα, ἐνῶ καθηγηταὶ αὐτῆς διορίσθησαν οἱ κ. κ. Τ. Ἀργυρόπουλος, Α. Κ. Δαμβέργης, Πεταλάς, Ἄρ. Βυζάντιος ἀξιωματικοὶ δὲ τῆς φυλακῆς οἱ κ. κ. Κ. Κανάρης, Ἰ. Καλλι-

φρονᾶς, Στ. Βουδούρης καὶ οἱ Ἰ. Γρίβας, Διον. Στάϊκος ὑποπλοίαρχοι ὄντες τότε.

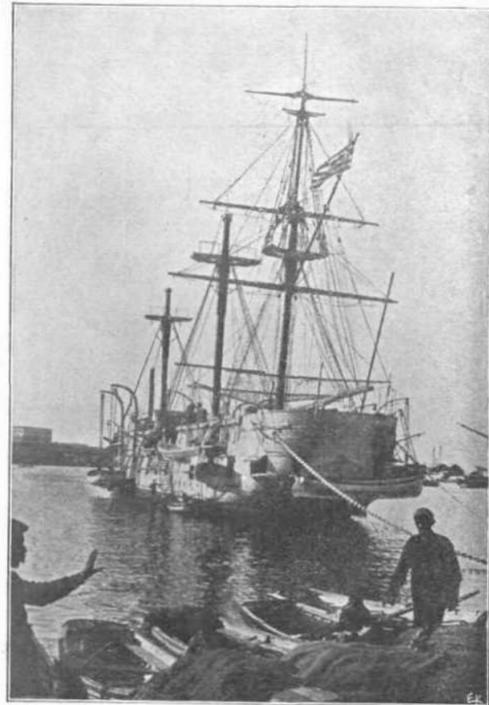
✽

Καὶ ἄλλοτε, πρὶν ἢ ὁ Κανελλόπουλος θέσῃ τὰς βάσεις τῆς σημερινῆς Σχολῆς, εἶχε γίνῃ ἀπόπειρα καὶ εἶχε συσταθῆ Ναυτικὴ Σχολὴ. Πρὶν ἡ κατάταξις τῶν ἀξιωματικῶν ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ ἐγίνετο δι' ἀπλῆς προσκλήσεως τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν καὶ κατόπιν διαγωνισμοῦ. Βραδύτερον ὠρίσθη ὅπως οἱ θέλοντες νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν μαθητεύωσιν ἐν τῇ στρατιωτικῇ τῶν Εὐελπίδων σχολῇ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθον ἀρκετοὶ μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου πρώτης τάξεως. Ἐως οὗτο ὁ ἀοιδίμος Βαρβάκης κατέλιπε κληροδότημα ἐξ ἐνός καὶ πλέον ἑκατομμυρίου δραχμῶν πρὸς ἱδρυσιν καὶ σύστασιν ναυτικῆς σχολῆς, ἐν ἣ νὰ σπουδάζωσι δωρεὰν ἐκ τῶν τόκων του πέντε νέοι ἐκ ναυτικῶν νήσων. Ἐκτίσθη τότε ἐν Ἀθήναις τὸ Βαρβάκειον ἐπίτηδες καὶ ὁ πυργίσκος του προωρίζετο διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀστρονομικῶν μαθημάτων. Ἀλλὰ τὸ χρέμα ἄπορον ποῦ κατηναλώθη οὕτω δὲ δὲν κατορθώθη νὰ λειτουργήσῃ ἡ Σχολὴ καὶ παρέμεινε τὸ καθεστῶς. Ὅτε τῷ 1875 ὑπουργοῦντος ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τῶν Ναυτικῶν τοῦ Γ. Μπούμπουλη ἐξευρέθη τρόπος νὰ συσταθῇ καὶ λειτουργήσῃ σχολὴ ναυτικῆ. Ἐν τῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων τότε ἐμαθήτευσον δαπάναις τοῦ κληροδοτήματος Βαρβάκη οἱ Π. Γαίνης, Ἄνδρ. Μιαούλης, Π. Ζώτος, Κ. Ζερβός καὶ Κ. Λεμπέσης, πάντες ἐκ ναυτικῶν νήσων. Ἡ σχολὴ ἐγκατεστάθη ἐπὶ τοῦ «Ἄρεως» προσηγορευθέντος παρὰ τοὺς βασιλικούς νεωσοίκους τοῦ Πειραιῶς καὶ δι' ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ἐπετραπή εἰς τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς, πλὴν τῶν πέντε ἀνωτέρω, νὰ μεταταχθῶσιν εἰς τὴν ἀρτισυστάτον ναυτικὴν σχολὴν.

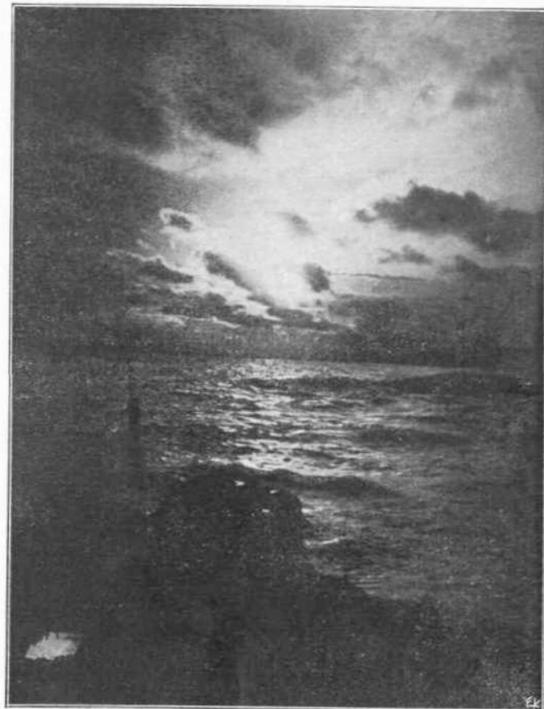
Τότε τὸ ναυτικὸν δὲν ἐθεωρεῖτο καθαρῶς στρατιωτικὸν σῶμα. Τούταντιον ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ γκαρσόνια τῶν ξενοδοχείων ἐφόρουσαν ραδεργότταν ὠνόμαζον τοὺς ἀξιωματικούς του ναυτικοῦ ξενοδόχους. Ἐν ἀντιθέσει οἱ μαθηταὶ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς ἔτρεπον ὑπόληψιν πρὸς τὸ πυροβολικόν, πρὸς τὰ σπηρούνια καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματα. Περιεσώθη μάλιστα καὶ τὸ δίστιγον

καβαλαράκι θὰ γενῶ
μακρὸ σπαθὶ θὰ βίναω

τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Εὐελπίδας τοῦ 1877 τὸ στρατιωτικώτατον παράστημα τοῦ ὑπολοχαγοῦ τότε κ. Γ. Κρεστενίτου, ὅστις ἦτο ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς ἐν τῇ σχολῇ.

Ο ΑΤΜΟΔΡΟΜΩΝ "ΕΛΛΑΣ"

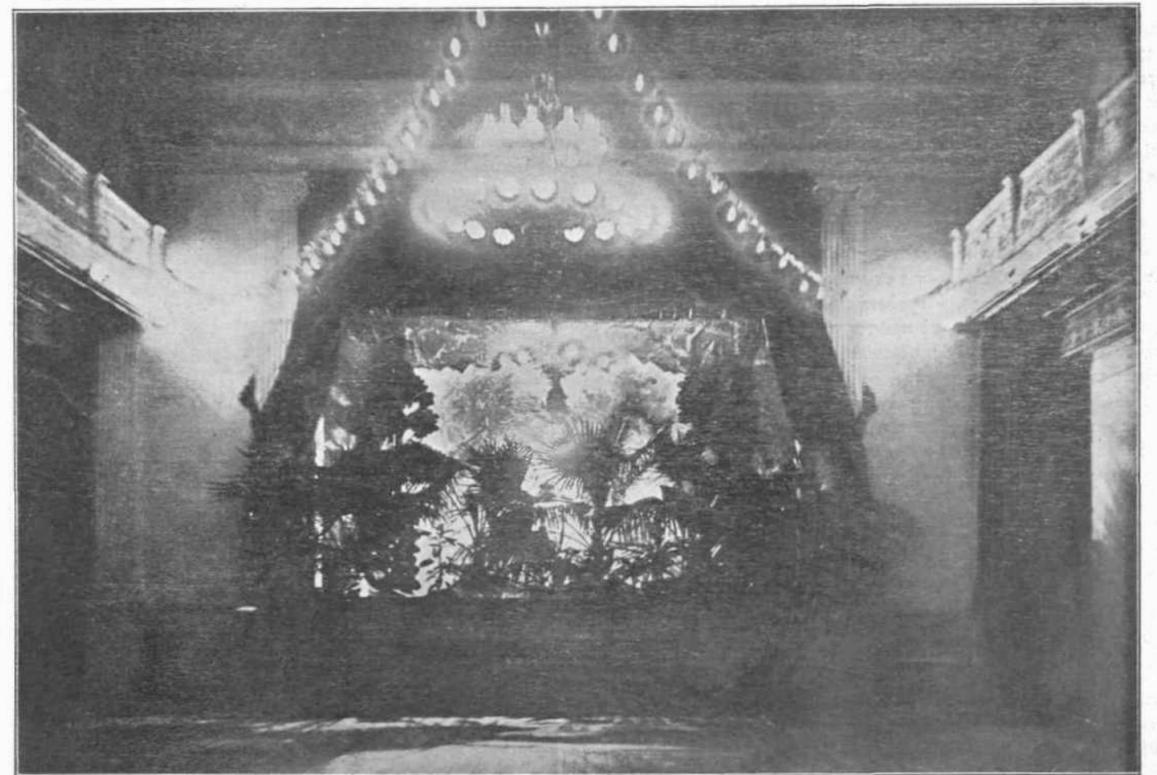
ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ — ΜΙΑ ΔΥΣΙΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΥ ΧΟΡΟΥ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΟΥ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διά τούτο όταν κατά διαταγήν του Υπουργού των Ναυτικών ο δόκιμος πρώτης τάξεως κ. Π. Κουντουριώτης παρουσιάσθη εις τόν Διοικητήν της Στρατιωτικής Σχολής διά να παραλάβη τούς μαθητάς της ναυτικής σχολής, παρέλαβε μόνον τούς Ι. Δαμιανόν, Π. Γκίνιν, Π. Ζώτον, Κ. Λεμπέσην, Δ. Ήπίτην, Σ. Λάμπρον, Α. Κουντουριώτην, Κ. Ζερβόν, Α. Σωτηριάδη, Ν. Τριγγέταν και Άνδρ. Μικούλην.

Οι μαθηταί επέβησαν τότε του «Άρως» του οποίου κυβερνήτης ήτο ο πλωτάρχης Κ. Σαχτούρης, ύπαρχος ο κ. Παν. Καρακατσάνης, ύποπλοίαρχος, άξιωματικός της φυλακής ο Θ. Καρμπούνης, άνθυποπλοίαρχος και δόκιμοι α' τάξεως ο Ι. Γρίβας και ο κ. Π. Κουντουριώτης, οικονομικός δε άξιωματικός ο κ. Ν. Θεοχάρης. Καθηγηταί των ώρίσθησαν ο κ. Γ. Κρέμος της ιστορίας, ο Γεωργιάδης των ελληνικών και ο Θ. Καρμπούνης της ναυτιλίας, ή δε στολή των έκανονίσθη αυτόχρονα τραγελαφική. Στολή ναύτου με τρίτιστα ψάθινη σκεπασμένη με μαύρον μουσαμάν και μανδύας ο του εύελπίδος—χαρίν οικονομίας—άπό τόν όποιον άφήρσαν τόν κίτρινον περιλαίμιον. Οι μαθηταί έκείνοι εκπαιδευθέντες και πρακτικώς προήχθησαν βαθμηδόν, και σήμερα είναι οι πλείστοι άντιπλοίαρχοι.

Όλοκληρον ιστορίαν της νεωτέρας Ελλάδος ύπενθυμίζει ο άτμοδρομικόν «Ελλάς», όστις στεγάσει μέχρι σήμερα τούς νεοσσούς του ναυτικού μας. Μεγαλοπρεπής και επιβλητικόν σκάφος, ή «Ελλάς» κατέπλευσε τό πρώτον εις τόν έν Πόρον ναύσταθμον τήν 26 Οκτωβρίου 1861 φέρουσα τό όνομα «Αμαλία» πρós τιμήν της πρώτης βασιλίσσης, ύπό κυβερνήτην τόν πλωτάρχην Α. Παλάσκαν, τόν ύπερχον έκείνον άξιωματικόν.

Έναυπηγήθη έν Άγγλίξ επί σχεδίου του ναυπηγού Σπυρ. Μόστρα ύπό τήν έποπτείαν των έν Λονδίνο όμογενών μεγαλεμπόρων Μαυρογιάννη και Μελλά και άμα ως κατέπλευσεν εις Πόρον έξωπλίσθη με 24 λεία πυροβόλα, τά όποια άφήρσαν άπό τήν παλαιάν κορβέτταν «Λουδοβίκος» και τά όποια μέχρι πρό τινος άπένεμον τιμάς εις τούς καταπλέοντας εις Πειραιά έπισήμους άπό του κανονοστασίου του λιμένος.

Κατά τήν στάσιν των έπαρχιών και τήν πολιορκίαν του Ναυπλίου, ή «Αμαλία» μετά του τροχηλάτου σκάφους «Όθων», της κορβέττας «Αριάδνη» της άτμοημολίας «Πάραλος», «Σαλαμινία», και «Σφενδόνη» άπέτελου τήν άπό θαλάσσης πολιτοκοῦσαν δύναμιν, όταν δε μετά τήν καταστολήν της στάσεως άπερασίσθη ή άνά τά παράλια της Πελοποννήσου περιοδεία των Βασιλέων ή «Αμαλία» έφιλοξένησε τας Μεγαλειότητας. Άλλ' αϊφνης ένώ ήτο έν Λιμενίω της Λακωνικής τήν 10 Οκτωβρίου δι' έπιστολών της κυβερνήσεως άνεκαλείτο ο Βασι-

λεύς και τήν 11 ίδίου μηνός όταν ή «Αμαλία» άντίκρυζε τόν λιμένα του Πειραιώς ο Όθων και ή Άμαλία δέν ήσαν πλέον βασιλείς των Έλλήνων.

Έπάνω εις τήν εξέδραν του πυροβολείου της ήγγρήνησεν ο Όθων τήν νύκτα της 10 Οκτωβρίου ένώ ή «Αμαλία» επανέπλευσεν εις Πειραιά και ήτο τό κατάστρωμά της τό τελευταίον ελληνικόν έδαφος τό όποιον επάτησεν ο πρώτος βασιλεύς. Κατόπιν ή «Αμαλία» μετωνομάσθη «Ελλάς» και τώ 1863 εις τήν τιμήν να μεταφέρη εις Ελλάδα έν Τουλώνος τόν Βασιλέα Γεώργιον, συνοδουμένη ύπό Γαλλικόν και Άγγλικόν δικρότου.

Τόν Μάιον του 1869 ή «Ελλάς» έστάλη εις Τεργέστην πρós επισκευήν, επειδή όμως ή δαπάνη θα ήτο ύπερβολικώς έρρυμουλική άνεπισκευάστος ύπό της προγορού «Κρήτης» εις Πόρον όπου κατεδικάσθη να μεταφέρη έδώ και έκεί τόν ιστοθέτην, άφού της άφήρσαν τούς ιστούς, αλλά πάλιν τώ 1879 έστάλη εις Τουλών και έπισκευάσθη όπλισθείσα διά 4 πυροβόλων Κρούπ, έως ότου θεωρήθη κατάλληλος διά τήν εκπαιδευσιν των μαθητών της σημερινής Σχολής.

Διεσκευάσθη τότε καταλλήλως τό σκάφος. Τό πρυμναίον μέρος όπου ήσαν τά διαμερίσματα του Όθωνος και της Άμαλίας διετέθησαν διά τόν διοικητήν και ύποδιοικητήν της σχολής διηρήθη δε ο χώρος άπό της φρακτής των διαμερισμάτων του διοικητού και ύποδιοικητού μέχρι του διατηρήματος των καπνοδόγων διά δύο φρακτών, και όπισθεν αυτών κατεσκευάσθησαν τά διαμερίσματα της σχολής, ήτοι αι αίθουσαι των μαθημάτων και οι θάλαμοι των άξιωματικών, ένώ πρós πρώραν διετέθη άλλος χώρος διά τό έστιατόριον και τό ύπνωτήριον των μαθητών, έντός του όποιου άνήρτων τας αίώρας των.

Μετά έν έτος μετεφέρθη εις τήν ζηράν ή σχολή μέχρι του έτους 1892 ότε άφού άφρηθήσαν τά δεκατέσσαρα πυροβόλα της και μετεσκευάσθη, έγκτεστάθη και πάλιν επ'αυτής ή σχολή.

Και σήμερα ακατάλληλος πλέον διά πᾶσαν ύπηρεσίαν θα ρυμουλική εις Ναύσταθμον. Οι πλείστοι των μαθητών τούς όποιους πρώτους έστέγασεν καταταχθέντες εις τό Ναυτικόν τήν 18 Ιουνίου 1888 με τόν βαθμόν του σημαιοφόρου εινε σήμερα πλωτάρχη, εις δε έξ αυτών ο κ. Άνδρ. Μικούλης είναι ύποδιοικητής της Σχολής και καθηγηταί των σημερινών δοκιμών άρχαίοι μαθηταί της. Μέχρι σήμερα έχει δώσει εις τό πολεμικόν ναυτικόν ή Σχολή των δοκιμών διακοσίους περίπου άξιωματικούς.

Η Σχολή του λοιπού θα έδρευή έν τή ζηρά. Δεξιά τώ εισπλέοντι τόν Πειραικόν λιμένα επάνω εις ψιλόν λοφίστον όρθούται εύγραμμον τό διά της γενναιοδωρίας του άειμνήστου Βασάνη άνεγερθέν μέγαρον.

A. B.

Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Γνωρίζετε τήν πατρίδα του χρυσού; Βεβαίως θα εκπληγίητε όταν μάθητε ότι εινε ο Όκειανός, ο βαθυδίνης ούτος δαίμων, ο τρέφων έντός των ύδατηρών αυτού σπαργάνων τόν θλεθρον, τήν συμφοράν, ο έγκλειών τούς ψυχρούς τάφους γενεών όλων και ύποκρύπτων πλήρη βρύχιον αλλά τεθνεώσαν φύσιν, τήν φύσιν μιξ άπεράντου και άνεξίτηλάτου Νυκτός έν κόσμω ύπάρχοντι άλλ' άψύχω.

Τήν φύσιν μιξ Νεκροπόλεως! Λοιπόν και, έν τώ άπαισίω σκοτασμώ της νεκροπόλεως έκείνης, εις τήν αιώνίαν Άβυσσον, ένθα θα εύρίσκωνται τά βασιλεία της κολάσεως και τά δώματα τά ύγρά και άνήλια του Μαύρου, όποιοδδήποτε μαύρου της γνωστής και άγνωστού φύσεως, έκεί μέσα εις τά άδυτα βάθη έτεχνουργήθη τό φραιότερον, τό ευγενέστερον, τό έλευστικότερον των μετάλλων.

Τό μαύρον έκείνο άχανές έβουσοδόμησε τόν κραταιότατον των βασιλέων του κόσμου, τό άλλα και ώμέγα και προαγματικόν ώρολογίου της Άνθρωπότητας, τήν αίτίαν της άνθρωπίνης ύπάρξεως! Ίσως ίνα γλευάση τήν άδυναμίαν των επί γής ο τεχνουργός του Όκειανού έλαβε κάποτε δράκτα του επαγωγού μετάλλου και πυκτεύσας έν του άτέρμονος βυθού του πρós τήν γήν μιξ έγνωρισε τό προϊόν της πυγμής του έκείνης, βεβαίως ουδέ κατ' έγνωσ άνολόγου πρós τό λάκτισμα δι'ου έξεσπενδόνισεν αυτόν Έκείνος άπό τά δώματα του Ούρανού εις τήν άβυσσον έκεί κάτω! Μου τό λέγει ο Liversidge και τόσο άλλοι μεταλλειολόγοι. Έν κυδικόν μέτρον της θαλάσσης, ήτις λείγει τά παράλια της Νέας Ουαλλίας, περιέχει 45 χιλιοστόγραμμα χρυσού, και έπομένως ο Όκειανός όλος θα κέκνηται περίπου 100,000,000 τόνων χρυσού, τούτέστι περιουσίαν δι' ής θα ήδύνατο να έξευτελίση τήν παρ' άνθρώποις άξίαν του εύήχου και εύμόρφου μετάλλου.

Και γελξ ο Όκειανός βλέπων ήμās έκτοτε τόνον λαϊμάργους διά τήν άπόκτησιν όλίγου χρυσού, και μυκάται τόν μυκηθμόν της ήδονής όταν βλέπη τήν ύποδούλωσιν μας πρós τόν νεκρόν Βασιλέα και βρυχάται τόν βρυχηθμόν του άπαισίω του γέλωτος όταν μιξ βλέπη να θυσιάζωμεν χρόνον και νουν και αίμα και τιμήν και πατρίδα και πίστιν και Έκείνον άκόμη διά τά τριακόνα άργύρια, τήν τιμήν του χρυσού.

Μή ο πόλεμος δέν εινε άπόρροια της άνθρωπίνης πλεονεξίας πρós τόν χρυσόν; Ίδού οι δούλοι! Μετά τά περίφημα κοιτάσματα του Τρανσβαάλ, ένθα άφθόνως διεχύθη ο χρυσός, ο άκόμη αίμοσταγής, νέα πηγή άναφανείσα έν Άλάσκα, άπασχολεί στρατιάν πλήρη έρευνητών των κρησφυγέτων του Ξανθού μετάλλου.

Η Άλάσκα εινε έλευθερον έδαφος, (Territory) άχανές, βορειοδυτικώς της Β. Άμερικης κείμενον, τό όποιον άνήνευ άλλοτε εις τήν Ρωσίαν, παρ' ής έπωλήθη άντι 200,000 δολαρίων εις τήν κυβερνήσιν των Ήνωμένων Πολιτειών. Νοτιοδυτικώς της πόλεως Dawson και εις άπόστασιν 200 περίπου χιλιομέτρων άπ' αυτης ύψούται τό όρος Klondike, έν της κορυφής του όποιου, εύρισκομένης 1275 μέτρα ύπέρ τήν έπιφάνειαν της γής, διαγράφεται όλόκληρος ή έρημος και ήραιστειογενής φύσις των περίξ. Έντός των άποτόμων χαράδρων του όρους τούτου έγρουν ιδρυθή αι άξιόλογοι έργασεία χρυσορυχείας. Έκει άψφουόντες τά δεινά της πολικής έρήμου οι δούλοι του χρυσού έγκατέστησαν βιομηχανίαν τελείαν, ούσαν

ετι μάλλον άξίαν θαυμασμού, έν αναλογισθή τις τας ύπερανθρώπους δυσκολίας, ως συναντώσιν οι έκμεταλλευταί πρós μεταφοράν μηχανημάτων εις τόπον ένθα ή συγκοινωνία εινε εισέτι άτελής. Και έν τούτοις, πλήν των μεγάλων έταιριών αίτινες εκμεταλλεύουσιν έπιστημονικώς και μηχανικώς τόν χρυσόν, των λεγομένων «μεγάλων μεταλλέων», ύπάρχει σειρά όλη παροίκων, άποίκων και μεταναστών, οιτινες καίπερ στερούμενοι και αυτών των στοιχειωδών μέσων πρós έξερευνησιν των χρυσοφόρων κλιτύων του Klondike, έν τούτοις συγκομίζουσιν ούχι εύκαταφρονήτους έσοδείας.

Ο χρυσός του Klondike εινε προσχωματικός και συναντάται ύπό διάστρωσιν κρυσταλλοπαγούς ύλως μεμιγμένος μετ' άμμοκοκάλης επί του πετρωματώδους έδαφους των κλιτύων, όπερ οι ίθαγενείς καλοῦσι bedrock, ήτοι κοίτην του πετρωμακτος. Ώσάτως συναντάται μετά του χαλκίου, έξ ούτινος όμως ο άποχωρισμός άποβαίνει δυσχερέστατος διά τούς μικρούς μεταλλείς.

Ο προσχωματικός χρυσός συνοδεύεται συνήθως ύπό συμρι-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ—ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΕΤΑΛΛΕΙΣ

μακτικού κασιτερίτου και μελανής άμμου συνισταμένης έν μαγνητίτου, όλιγοκλάστου, ρουτιλίου, και τιτανούχου σιδήρου. Χρυσίτιδες τινες έγκοι εινιν επικεκαλυμμένοι δι' οξειδίου του σιδήρου τουθ' όπερ καθιστά δυσχερή τήν μεθ' ύδραργύρου άμυλάωσιν αυτών.

Τώρα πώς άνευρέθη ο πλούτος ούτος εις τό Klondike και πόθεν επήγγασε δέν εινε εισέτι έξηκριθωμένον. Κατά τήν μεγαλειτέραν πιθανότητα χρυσοφόροι φλέβες χαλκίου άποσυντεθειμένοι και διατεθρυμμένοι μετεφέρθησαν έκεί ύπό των παγετώνων. Άκολούθως τά ύδατα των χειμάρρων και ρυάκων παρέσραχν πάντα τά στοιχεία μέχρι των ταπεινοτέρων κλιτύων, έκεί δ' ο χρυσός βαρύτερος των άλλων συνοδοιπόρων αυτου εισήλασεν έν τώ βάθει του έδαφους μέχρι της πετρώδους κοίτης, έφ' ής έστη μη δύνηθείς να εισχωρήση βαθύτερον, έκτός ένν τό πέτρωμα έφ' ου άπέτεθη ήτο που διασρηγμένον, ότε ο χρυσός εισδύσας διά τινος των ρωγμών κατήλθεν έτι μάλλον.

Διότι ο χρυσός άγαπή τά άργιγγή έγκατα.

Τό επί του Klondike έδαφος εινε πάντοτε παγετώδες. Η μικρά θερμοκρασία των όλίγων θερινών μηνών δέν τήκει ή επιπολαίαν τινά διάστρωσιν πάγου, όστε ο μεταλλεύς εινε ήναγκασμένος συνεχίζων τό έργον του ήλιου να τήξη τήν παχιάδη ύλυν έν φθάζη τό περίφημον κοιτάσμα. Έπί τούτω άνάπτουσι

Φ Α Ο Υ Σ Τ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

μεγάλα πυρά επί του εδάφους τούτου και προβαίνουν τη βοήθειά πεπωρωμένων λίθων, όταν ή τακεία παγωδής στοιβάς θέσει το πυρ, καταφθάνουσι δ' ούτω την χρυσοφόρον κοίτην.

Επειτα, πάντοτε τη βοήθειά του πυρός, διανοίγουσιν υπόγειον ρύμην καταλήγουσαν εις θαλασσά υπόγεια δώματα ανεγόμενα άρ' έαυτών, και ένίοτε σχηματίζοντα βραχυρόδεις κρύπτας βραχυτάτας, υπερμεγέθεις, ούδαμώς ασκνιδωμένας, συγκρατούμενας υπό της δυνάμεως του ψύχους άπερ άποκρυσταλλοί τας άχρνας στοάς.

Είς τόν υπόγειον τούτον παγετώνα οι μεταλλείς έργάζονται εύθυμοι και διηνεκώς πίνοντες άλλοθι έξάγουσι την χρυσοφόρον ύλην, ήν φέρουσι επί της έπιφανείας της γής, ένθα την υποβάλλουσιν εις την συνήθη έκπλυσιν προς κάθαρσιν του χρυσοϋ. Έν τούτοις έκεί κάτω, εις το παγετώδες ένεινο λίκνον ο κίνδυνος είνε άγνωστος ή τούλάχιστον άόριστος, όταν σκεφθί τις ότι ο πάχος συνιστά οικοδομικήν ύλην πλαστικωτάτην και ότι οι iglous των Έσκιμώων εισί καλύβαι εκ πάγου και λύγων ώμοδομημέναί επί άνυλόγων παγετωδών χαρδαρών.

Άλλ' οι «μεγάλοι μεταλλείς» χρησιμοποιούσι μέσον ήμισια επίπονον όπως σθάσωσι την χρυσοφόρον κοίτην, τόν υπό πίεσιν άτμόν, όστις τήκει άκαριαίως τά παγωδή έπιστρώματα, τό αυτό δέ μέσον έφαρμόζουσι προς κατασκευήν των υπό τόν πάγον στοών, και τόν επί τω σκοπώ τούτφ άτμόν παράγουσι διά μικρού λέβητος θερμαινομένου διά κωσοζύλων. Ώσαύτως όταν τό ύδωρ είνε άρθρον και κέκταται μεγάλην πίεσιν τό χρησιμοποιούσι δι' έκσπενδονισμού προς ύδραυλικήν πύξιν των πάγων.

Η έπεξεργασία της χρυσοφόρου άμμοκοκκάλης τελείται άκοιούτως επί τόπου, κατά τά συνήθη συστήματα της κάθαρσεως του χρυσοϋ δι' έκπλύσεως, ήτις υπό των μικρών μεταλλίων τελείται βραδέως μέν, μεθοδικώτατα όμως. Οι μεγάλοι μεταλλείς άποχωρίζουσι τόν χρυσόν διά μηχανικής έκπλύσεως, και εΐτα άποστελλουσιν αυτόν προς περαιτέρω έπεξεργασίαν εις τά εν Skagway της Άλάσκας κεντρικά μεταλλουργεία.

Η κατά τά τελευταία έτη συγκομισθείσα ποσότης χρυσοϋ εξ Άλάσκας ύπερέβη τας 30,000 χιλιογράμμων έτησίως, τέινουσα ούτω νά φθάση και θά φθάση εύθως ως διυθετηθώσι τά της μάλλον εκμεταλλευομένης όρυχείας, την παραγωγήν της Wittwatersrand εν Τρανσβαάλ, και της Αύστραλίας (Νέας Ουαλλίας, Βικτωρίας και Queensland) και της Καλιφορνίας, της Κολομβίας, του Μεξικού.

Ε, δούλοι του χρυσοϋ, τί προς ύμās αι γιονώδεις κορυφαί του Klondike και ο ένταρικός εις τας παγωδεις σήραγγας των κλιτύων του, και ο πολύδρομος σαρκακμός του Ώκεανού και ο πολύστονος άγών του πολικού βίου και τά βραπίσματα του άγρίου βορρά του! Έκει είνε ο χρυσός! Έμπρός προς αυτόν δούλοι άνθρωποι!

A. X. ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ Καθηγητής εν τη Σχολή των Τεχνών

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ — ΟΜΑΣ ΜΙΚΡΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΩΝ

Η άκλουθοϋσα σκηνή μεταξύ του Μεριστορελΐη μετρημενός εις Φάουστ κ' ένός πτωχού μαθητού σπινθηρίζει από την ερωσίαν του διαβόλου διά τας έπιστήμας όλας.

Ο μακρύς του Μεριστορελΐη χρησιμοποιεί ως έναέριον άρμα και τό πρώτον μέρος, όπου ούτος οδηγεί τόν Φάουστ διά νά του δείξη τας άπολαύσεις της ζωής είνε τό υπόγειον του Άουερμπυχ εις την Λειψίαν. Ομιλος εύθύμων νέων διασκεδάζει έκεί.

Ο Μεριστορελΐης άραφί τούς άποστομάνει με την έτοιμότητα των άπαντήσεων του και άρου τούς διασκεδάζει με τό περιήρημον άρμα του ψύλλου, τούς προσκαλεί νά τούς προσφέρει ό,τι είδους κρασί επιθυμεί έκαστος. Έκείνοι άποροϋν· άλλ' ο Μεριστορελΐης τρυπών την τράπεζαν κάμνει νά τρέχη πράγματι τό ζητηθέν κρασί. Έξάρνα όμως αυτό μεταβάλλεται εις φλόγας και ένθ' οι συμπόται έξωργισμένοι θέλουσιν νά τόν ρουενούσιν, αυτός τούς βυθίζει εις την έσχατήν κραιπάλην και έξαφνίζεται μετά του Φάουστ πετών εις τούς άέρας καθάλλα εις ένα βαρέλι.

Διά νά επανακτήση την νεότητά του ο Φάουστ τόν οδηγεί ο Μεριστορελΐης εις τό σπήλαιον της μαγίσσας, ή όποία θά του δώση τό άναγκαίον φίλτρον. Μέσω των παραδοξωτέρων σκευών και άντικειμένων βράζει επί της πυρξας τεράστιος λέβης με μαγικών ύγρών και οι πίθηκοι κίνηται περίξ αυτής.

Η μαγίσσα άρμα άίφνης εις τό μέσον, κτυπά τά ζωα έξωργισμένη και έκσπενδονίζει φλόγας κατά του Φάουστ και του Μεριστορελΐη, τόν όποιον δέν άνεγνωρίσει.

Μόλις όμως της φανερώνεται, ή μαγίσσα προσφέρεται νά δώση τό φίλτρον και ένθ' αυτή κάμνει τας άλλωκότους προετοιμασίας της, μία μορφή κάλλους εκπάγλου παρουσιάζεται εις ένα μαγικόν καθρέπτην εις τό βάθος της σκηνής.

Ο Φάουστ μένει μαγευμένος πρό της θέας αυτής και ο Μεριστορελΐης του ύπόσχεται νά του προμηθήσῃ ένα τοιοϋτον πλάσμα. Παρ' όλην την άηδίαν, την όποιαν ο Φάουστ αισθάνεται, υποβάλλεται εις τούς μαγικούς έξωρκισμούς της στρίγγλας, πίνει τό φίλτρον και εις την έπομένην πρῶξιν τόν βλέπομεν νέον πλέον εις τόν δρόμον όπου συναντά την Μαργαρίταν έπιστρέφουσαν εκ της εκκλησίας.

Σφοδρόν πάθος άνάπτει εις την ψυχήν του και ζητεί από τόν Σατανά νά του κερδίση άμέσως την κόρην αυτήν. Ούτος διά νά του έξάψη περισσότερον την επιθυμίαν τόν οδηγεί εις τό δωμάτιον της Μαργαρίτας, ένθ' ένειναι λείπει και άρπίζει μέσα εις τό έρμάριόν της εν κιβωτίδιον με άρωατα κοσμημάτα.

Η άθώα κόρη εύρίσκουσα αυτά άπορεί και τά δίδει εις την μητέρα της. Μετ' όλίγον νέα κοσμημάτα έξαφνίζουν πάλιν την Μαργαρίταν και τρέχει τρέμουσα από την συγκίνησιν εις την γειτονισάν της Μάρθαν. Αυτή την συμβουλεύει νά μη τά δώση

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΙΓ' ΟΛΑ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Table with 4 columns listing saints and feast days for February. Columns include day, name of saint/feast, and other details.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΟΡΔΑΙΝΑΝΤΣΑ

εις την μητέρα της και διά νά έλκύση την φιλαρέσκειαν της άφελούς κόρης την στολίζει με αυτά. Την στιγμήν αυτήν έμφανίζεται ο Μεριστορελΐης και με ένα μύθον τόν όποιον πλάττει παρασκευάζει την συνάντησιν του Φάουστ και της Μαργαρίτας εις την έπομένην σκηνήν του κήπου, την χαριστέραν και ποιητικωτέραν των έρωτικών σκηνών που έγγράφισαν.

Η δυστυχής Μαργαρίτα είνε με όλην την ψυχήν της άριερωμένη εις τόν έρωτα του Φάουστ. Ο έν ειδει άσματος όλιγόστιχος μονόλογός της εκφράζει όλην την γοητείαν την όποιαν της έξασκεί έκείνος. Δευτέρα πάλιν συνέντευξις εις τόν κήπον της Μάρθας παραδίδει τό άτυγές πλάσμα εις τας άγκάλας του άκορέστου έραστοϋ. Είς την ακόλουθον σκηνήν παρά την βρύσιν, οι όλιγοι λόγοι της Μαργαρίτας μάς άποκαλύπτουν την ψυχικήν της κατάστασιν και ή μετ' αυτήν προσευχή της μάς δεικνύει την άπελπισίαν της από πᾶσαν εκ του κόσμου τούτου βοήθειαν. Γονατισμένη άγκαλιάζει σρικτά τόν στύλον και άπηλπισμένη ζητεί από την Παρθένον εύσπλαγγίαν και παρηγορίαν και παρακαλεί:

Άχ, γδεις, ή πολυκακομένη, σε μά δυστυχισμένην εύπλαγγιστό τό πρόσωπό σου!
Με την καρδιά σπασμένη και χυλοστασιμένην κεντάς τό στανωμένο γυνό σου. Στόν πατέρα κεντάξες ηνθά κ' άναστανάξεις για τό δικό του πόνο και για τό δικό σου.
Πούός τό γνωρίζεις, πός μου θανάτι ο πόνος μέσα μου στά σπαστά; Πός ή καρδιά μου τρεμουλάει, πούός φόβος, πούός τή σπασθεί, ού τό γνωρίζεις μοναχά!
'Όπου κ' έν πάο, όπου γυνό πόσο πονό, πονό, πονό
Έδώ στά στήθη μου βαθεί! Κ' άχ, μόλις μόνη μένο, κλαίω, κλαίω και δε σπασίνο, ραγίζει μέσα μου ή καρδιά.
Τίς γλάστρες στά παράθυρά μου τίς ποτίσιν τά δάκρυά μου, όταν έσφαρ πρού θυμά για σένα τό λουλούδι αυτό.
'Όταν ο ήλιος μπήκε πρού στην κάμαρά μου, στην κλίνη καθιστή με βρήκε νά κλαίω τη συμφορά μου.
Βήθη! Σωά με άπ' τό θάνατο κ' άπ' [τό κακό]
Άχ, γδεις, ή πολυκακομένη, σε μά δυστυχισμένην τό πρόσωπό σου εύπλαγγιστό!

Ο άδελφός της Μαργαρίτας Βαλεντινός, ο όποιος άπουσιάζει εις τόν στρατόν, έπιστρέφων διηγείται με συντριβήν τό αίσχος της αδελφής του. Ο Διάβολος φέρει την νύκτα τόν Φάουστ υπό τά παράθυρα της έρωμένης του και τραγωδεί τό περίφημον άσμα του. Ο Βαλεντινός προχωρών άίφνης προκαλεί τόν Φάουστ και μονομαχών μετ' αυτού ρουενεται: τή έντέχην έπεμβάσει του Διαβόλου.

Είς την άλλωγήν της σκηνής μάς παρουσιάζεται τό έσωτερικόν της μητροπόλεως. Υπό τούς ήγους του όργάνου τά πλήθη των πιστών δένονται και μεταξύ αυτών και ή Μαργαρίτα. Τό πονηρόν πνεύμα όμως ιστάμενον όπισθεν της την σπαράζει με τούς φρικτούς λόγους του, όστινες έξεικονίζουν την άγωνίαν της δυστυχούς άμαρτωλής κόρης.

Μετά τόν ρόνον του Βαλεντινού ο Μεριστορελΐης έξαφνίζεται μετ' αυτού του Φάουστ και τόν φέρει εις τά όρη του Χάρτε, όπου κατά την παράδοσιν, συναθροίζονται τά πλήθη των δαίμωνων την νύκτα της Βαλπούργης και έορτάζουν τά Διονυσία των. Ματαιώς ζητεί ο Διάβολος νά διασκεδάση τόν Φάουστ σύρων αυτόν προς τας κορυφάς των όρέων μέσω της μωκαμένης εις τά ύψη τρικυμίας, άνοιγόν τά έγκατα της γής ένόπιόν του και άναμινών αυτόν εις τούς χορούς των μαγισσών. Είς την ψυχήν του Φάουστ έξυπνή ή μετάνοια διά τό προς την πτωχήν κόρην άδικημά του. Τό φάσμα της Μαργαρίτας του παρουσιάζεται άχρόν, άκίνητον και με νεκρούς τούς όφθαλμούς. Η ιδέα της σωτηρίας του άτυχούς πλάσματος του έρχεται εις τόν νουν και άπαιτεί την βοήθειαν του Διαβόλου. Ούτος του ύπόσχεται νά άποκοιμήση τούς φύλακας και νά του άνοιξη την θύραν της εικότης όπου είνε κλεισμένη ή Μαργαρίτα.

Έντός της εικότης αυτής διαδραματίζεται ή τελευταία σκηνή της τραγωδίας, ή σπαρακτικωτάτη πασών. Η Μαργαρίτα τραγουδεί τό άλλόρορον άσμα της, όταν εισέρχεται ο Φάουστ. Νομίζει ότι είνε ο δήμιος και τόν παρακαλή νά λυπηθί την ζωήν της. Όταν όμως άναγνωρίξη τόν έραστον άρνείται νά τόν άκολουθήσῃ. Ματαιώς ο Φάουστ την ικετεύει: αυτή άνθίσταται. Η αύγή άργίζει ήδη νά φωτίξη την φυλακήν και ο Μεριστορελΐης έμφανίζεται και τούς καλεί νά σπεύσουν. Είς την θέαν του ή Μαργαρίτα άποτροπιάζεται και τόν άποδιώκει. Ούτος έξαφνίζεται μετ' αυτού του Φάουστ, ένθ' ή Μαργαρίτα μένει εις τόν θάνατον και άνοθεν άνταχεί ή φωνή: — Έσώθη.

Τότε ο φίλος μου μου είπε:

— Πήγαινε, φύγε πάλιν κολυμβώντας ήσυχα ήσυχα, αγάτη μου, και άφρησε με έμένα μ' αυτόν.

— Έργα έγω, τόσο παραγμένη, ώστε παρ' όλίγον να πνιγώ και έγύρισα στο σπίτι σου και έπεριμένα κάτι τρομερό. Μετά μίαν ώραν ο Φίλιπας μου έλεγε χαμηλά εις το άντρο της σάλας που τον συνήνησα:

— Είμαι εις τας διαταγάς της κυρίας, αν έχη να μου δώσει κανένα γράμμα.

Τού έδωκα πράγματι γράμματα, όλα μου τ' ά γράμματα. Τά πήγαινε και μου έφερε άπαντήσεις. Αυτό διήρκεσε δύο μήνας σχεδόν. Τόν έμπιστευθήκαμε, όπως και σ' όν τόν έμπιστεύεσαι πολύ. Μά, πατέρα, να τί συνέβη. Μιά μέρα στο ίδιο τ' νησί που είχα περιείσει κολυμβώντας βρούκω την όρδινάσια σου. Μ' έπερίμενε και με είδοποίησε πως θά σου τ' άλεγε όλα και θά σου έδινε τ' ά γράμματα που μου είχε κλέψει, αν δεν ενέδιδε εις τας όρέξεις του.

— Άχ, πατέρα μου, έφροβήθηκα. Μ' έπιασε ένας φόβος άνάνδρου, φόβος προς σέ ίδιως, προς σέ τόν τόνον αγαθόν και άπατόμενον από μένα. Φόβος και για κείνον άκόμη, γιατί θά τόν σκότωνες. Φόβος και για μένα την ίδια άκόμη. Ήξερα κι' έγώ; Δεν είχα μυαλό στο κεφάλι μου. Ήμιον έξω φρενόν και έσκέφθην να τόν εξαγοράσω κι' έγώ τόν άχρειον. Τί ντροπή! Είμεθα τόσο αδύνατες ήμεεις ή γυναίκες, ώστε τ' άχνουμε ευκολότερα από σ' ας. Και έπειτα άμα μια φορά πείη κανείς, πέφτει πειά όλοένα πειά κάτω. Ένα μόνον είχα υπ' όψη. Πώς ένας από σ' ας τούς δυό και έγω έπρεπε να πεθάνουμε. Και παραδόθηκα εις τ' ό κτήνος!

Βλέπεις, πατέρα, πως δεν προσπαθώ να σου δικαιολογηθώ. Τότε... τότε ό,τι έπρεπε να προΐδω μου συνέβη. Μ' έπήρε και με ξαναπήρε, όποτε ήθελε, τρομάζοντάς με. Έγινε κι' αυτός καθημερινός έραστής μου όπως ό άλλος. Τί τιμωρία, πατέρα!

Τότε έγώ είπα με τόν νοΐν μου: Πρέπει να πεθάνω. Όσο θά ζούσα δεν θά μπορούσα ποτέ να σου εκμυστηρευθώ τέτοιο έγκλημα. Νεκρά τολμώ τ' ά πάντα. Δεν μπορούσα πειά να κάμω άλλοιούττω, δεν μπορούσα πειά ν' άγαθώ, ούτε να μ' άγατούν. Μου έφαινετο πως έλέθωνα όλον τόν κόσμο που τοΐδινα τ' ό χέρι μου.

Σ' έλγο θά πάρω τ' ό μπάνιο μου και δεν θά γυρίσω πειά. Αυτό τ' ό γράμμα μου θά πείη στον έραστήν μου. Θα τ' ό λάβη μετά τόν θάνατόν μου και χωρίς να καταλάβη τίποτε, θά σου τ' ό στείλη, εκτελών την τελευταίαν μου έπιθυμίαν, και θά τ' ό διαβάσης μόλις γυρίσης από τ' ό νεκροταφείον.

Έχε γειά, πατέρα. Δεν έχω πειά τίποτε να σου πώ. Κάμει ό,τι θέλεις και συγχώρησέ με.

Ό συνταγματάρχης έσκούπισε τ' ό κάθιδρον μετώπόν του. Έξαφνα του έπανήλθεν ή ψυχραιμία τών μεγάλων μαχών. Έκτύπησε τ' ό κουδοΐν. Ένας ύπηρετής έφάνηκε.

— Στείλέ μου τόν Φίλιππα' του λέγει.

— Έπειτα ήνοιξε ένα συρτάρι του τραπέζιού του.

Ό Φίλιππος έφθασεν άμέσως. Ένας ψηλός στρατιώτης με κόκκινα μουστάκια, άρρενωπός, ύπουλος.

Ό συνταγματάρχης τόν έκύττασε καλά.

— Θά μου πείη τ' ό όνομα του έρωμένου της γυναίκας μου.

— Μά... κύρ... ιε συνταγματάρχα.

Ό άξιωματικός έπήρε από τ' ό συρτάρι του τ' ό ρεβόλβερ και σηκόθησε επάνω.

— Έλα γρήγορα, ξέρεις πως δεν χωρατεύω.

— Κύριε συνταγματάρχα... ό λοχαγός Σαιντ' Άλμπερ...

Μόλις έπρόφερε αυτό τ' ό όνομα, μια φλόγα του έκαισε τ' ά μάτια και έπεσε με τ' ά μούτρα με μια σφαίρα εις τ' ό μέτωπον.

GUY DE MAUPASSANT

Η πρόοδος όσον μεγαλειότερα είναι τόσοον περισσότεροσ διατάνας άπαιτεί.

Μαριτέν

ΘΕΟΜΗΝΙΑ

Από ενός περιπου μηνός όλόκληρος ή έπαρχία Άγιάς συνταράσσεται υπό σεισμικών δονήσεων άρκετά ισχυρών. Καθ' έκάστην σχεδόν σημειούται άνά δύο και τρεις δονήσεις ένσειπείρουσαι τρέμον και φέβον. Πολλά οικία κατέστησαν έτοιμόρροποι και οι κάτοικοι διανυκτερεύουν περίτρομοι και μέσα εις τας χιόνας. Η μεγάλη γέφυρα Μπαμπά της Όλυμπίας ύπέστη μεγάλας βλάβδας. Έπίσης έν Βουλγαρίη του δήμου Καστανίας όλοι οι οικία κατέστησαν έτοιμόρροποι, κατεστράφη δέ ό εκεί μοναδικός ναός.

Ευτυχώς ούδέν άπεικταίον συνέβη. Η Κυβέρνησις έσπευσε άμέσως ν' άποστείλη εις τ' ά χωρία Ποτάμια, Σχήτα, Κάπελη, Δεσάνη, Τεκούρι και Τουρκοχώρι σκηνάς, υπό τας όποιάς έστεγάσθησαν οι σεισμόπληκτοι πληθυσμοί.

Άληθεις θεομηνία. Και ό Δεκέμβριος και ό Ίανουάριος ύπήρξαν βροχερότατοι μέχρις άχθίας και μέχρι καταστροφών. Εις την Κολοκυθούδην ζημία. Τά νερά παρέσυραν τούς άγρους. Εις την Κηφισιά ζημία. Κατεστράφη ή έσοδεία του μενεξέ και τ' ά φυτώρια της φράουλας. Εις τας Καλάμας έπίσης παντού ζημία.

Η πεδιάς τών θηρών κατεκλύσθη όλόκληρος. Αί έκτάσεις Πουρναρι, Άγλαδοκάμπος και Φαγής μεταβλήθησαν εις τεραστίαν και πολυκύμαντον λιμνοθάλασσαν, πρόχειο δέ έν τώ μέσω μόνον ό σιδηροδρομικός σταθμός Βαγίων. Ίσως μάλιστα δεν είναι ύπερβολή αν είπη τις ότι από τας ύπωρειάς του Ίπάτου όρους τών θηρών μέχρι τών ύπωρειών του Παρνασσού έσχηματίσθη άληθινόν άχανές πέλαγος. Τήκονται αι έπί της ράγεις του Παρνασσού χιονοστιβάδες και κατέρχονται προς τ' ά κάτω όρημτικοί ποταμοί παρασύροντες καλύδας, ζώα και δένδρα. Ό Κηφισός και ό Μέλας έξεγείλισαν, ή δέ άποξηραν-θείσα έκτασις της Κοπαίδος κατεκλύσθη και πάλιν και μάτην τ' ά ηλεκτρομηχανοστάσια της Έταιρίας της Κοπαίδος άπορροφούν και διοχετεύουν προς την διώρυγα τ' ά άκαθεκτα ύδατα.

Η ελαφρότης της γυναικός προέρχεται έν τού φόβου της εγκυταλείψεως.

Κα Σταέλ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Χρυσόδετον και φιλοκάλως τυπωμένον, έξεδόθη πρό τινος τ' ό ώραϊον μνηστήριμα του κ. Άγ. Ευαγγελίδου, του γνωστού εις τόν φιλολογικόν κόσμον υπό τ' ό ψευδώνυμον Άγγελος Τανάρκας, οι Σπογγα-

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ Υπίατρος του Βασιλικού Ναυτικού.

λιες του Αιγαίου. Είναι μία θαλασσία ήθογραφία, πολύ πολύ εύμορφη, ζωντανή. Ένα ώραϊο κάδρο εις άπειρους σκηνάς, γεμάτας από άληθιαν και βγαλμένας μέσα από την πραγματικήν ζωήν των σπογγαλιείων. Βλέπει κανείς μέσα και πως οι έφοπισταί τών σπογγαλιευτικών πλοιαρίων καταστίζουσι τ' ά πληρώματά των, και πως τ' ά συμφωνούν, και έκκινούν από τας πατρίδας των, και άλειούν τούς σπόγγους, και τ' ά βασανιστήρια που τραβούν οι ύδται, και τας παθήσεις των, και τ' ά πένθη εις τ' ά όποια βυθίζονται αι οικογένειαι των και τ' ά νησιά των. Τήν έκδοσιν ό συγγραφέας άπειροί εις την Α. Μ. την Βασιλίσσαν τήν Ύψηλήν Προστάτιδα τών δεινοπαθούντων αυτόν βιοπαλαιστών, ών τας κακουχίας και τας στερήσεις διεκτραγωδεί με τόνσην δύναμιν, με τόνσην ζωήν, με τόνσην άληθειαν έν τώ μνηστήριματί του.

Με χιλία δύο περιεχόμενα, ιστορικά, γεωγραφικά, φιλολογικά, άποτελούσντα μίαν ύλην τερπνήν και διδακτικωτάτην, είδε τ' ό φως τ' ό Σπαρτιατικόν Ήμερολόγιον του κ. Μ. Ι. Θεοδώροπουλου του έτους 1905. Είναι έν άληθινόν άπόκτημα από τ' ό όποιον όχι μόνον οι Σπαρτιαταί αλλά και όλος ό άλλος κόσμος εύρίσκει να άντλήση γνώσεις εγκυκλοπαιδικάς. Και είναι αυτό τ' ό έκτον ήδη της έκδόσεως του έτος.

ΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ένεκα άπρόοπτου κωλύματος αναγκάζόμεθα να αναβάλωμεν διά τ' ό προσεχές τεύχος την συνέχιαν της ύπό τόν άνωτέρω τίτλον έπιστημονικής μελέτης του παρ' ήμίν διακεκριμένου μηχανικού κ. Χαρ. Γαλάνη, έφ' ό και ζητούμεν συγγνώμην παρά τών κ.κ. συνδρομητών μας.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

Μία θαυμασία μελέτη, πρωτότυπος, του ύποπλοιάρχου του Βασ. Ναυτικού κ. Κ. Σαράφη. Όλον τ' ό κατά θάλασσαν μεγαλείον της Έλληνικής αυτοκρατορίας, της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, κατοπτρίζεται μέσα εις την ώραϊαν αυτήν μελέτην, ή όποία άρχίζει με μίαν εισαγωγήν περί τών αρχαίων πλοίων και τελειώνει εις περιγραφήν έπιστημονικωτάτην του στόλου της έλληνικής αυτοκρατορίας. Ό κ. Σαράφης, ως άριστα μορφωμένος, κατέγινεν επί μακρόν εις μελέτας και άναδηφύσεις χειρογράφων και ειδικώς έγραψε διά την «Εικονογραφημένην» τήνπολλού λόγου άξιαν μελέτην του, ή όποία τόσοον υπό ιστορικήν όσον και τεχνικήν έποψιν, είναι πολύτιμος άληθώς. Κατάληκτος μένει τις μανθάνων την τεραστίαν δύναμιν ήν διέθετον εις αρχαίον και εις όγκον κατά θάλασσαν οι έλληνες κατά την περιλάμπρον εκείνην έποχήν. Η «Εικονογραφημένη» είνωμεναι προς τόν καλόν της φίλον, ό όποιός την βοηθεί εις τ' ό να παράσχη προς τούς κ.κ. συνδρομητάς της όφέλιμον και έθνωπρεπές άνάγνωσμα. Άρχίζει από τού μεθετομένου τεύχους, τ' ό όποιον επ' εύκαιρία θά κοσμηται και διά τών αυτοκρατορικών έμβλημάτων.

Έν έλλάτωμα όσον μικρόν και αν είνε κοστίζει περισσότερον από δύο παιδιά.

Zavén

ΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Από όλους πλέον τούς γνωστούς φωτογράφους της Ευρώπης κατηργήθησαν τ' ά κλασικά άντίτυπα επί τών κοινών χαρτών Cellulidine, Albumine, Citrate κτλ. κτλ. και άντικατεστάθησαν διά φωτογραφικόν χαρτόν πάντοτε mat, δίδοντας διαφόρους έγχρώσεις.

Μόνη ή βασιλεία τών χαρτών επί βάσει βρωμιούχου άργύρου και πλατινοτυπίας—papiers au bromure d'argent, et papiers platinées— εύρίσκειται άκόμη εις την άκμήν της.

Δυστυχώς ή έφεργασία τών χρωματιστών φωτογραφιών, αι όποιαι συνήθως έπετυγχάνοντο μέχρι τινός μόνον διά χαρτόν au charbon λεγομένου, άποβαίνει εις άκρον πολύπλοκος και επίπονος, πράγμα τ' ό όποιον έννοείται δεν είναι πάντοτε εύχρηστον καθόσον συμβαίνει ή έλαχίστη άπροσεξία περί την θερμοκρασίαν τών λουτρών είτε ένεκα πλημμελούς πλύσεως τών άντίτυπων, να έπιφέρη την τελείαν καταστροφήν αυτών.

Εις βοήθειαν τών φωτογράφων και πρό πάντων τών έρασιτεχνών έρχεται έν Παρισίον ή χημικός Longeill, ό όποιος δίδει μέθοδον άπλουστάτην χρωματισμού τών επί κοινού με βάσαν τόν βρωμιούχον άργυρον χαρτόν—papier au bromure d'argent— έκτυπομένων, έγρουσαν ως έξης:

Κατόπιν της έμφανίσεως της εικόνας επί του χαρτόν και της στερεώσεως αυτού δι' ύποθειώδους νατρίου—Hyposulfite de Soude— και συνεχούς πλύσεως δι' άρθνού έέντος ύδατος μέχρις ότου φύγη πέν Ιγχοσ αυτού, έμβαπτίζεται αυτή εις λουτρό σχηματιζόμενα εκ της κάτωθι διαλύσεως αναλόγως του χρώματος ή ζητούμεν.

- Διάλυσις Α' { Solution d'acetate d'urone a 1% 100 cc. Acide acetique 10 grammes
Διάλυσις Β' { Solution de ferocyanure de potasse a 1% 100 cc. Acide acetique 10 grammes
Διάλυσις Γ' { Perchlorure de fer Solution 10% 100 cc.

Αι αναλογίαι είναι αι έξης:

- Ανά οικειών Κεραμόχρον (Brun Sépie) 2 μέρη διαλύσεως Α' 1 " " Β'
Έρυθρόν πυρόχρον (rouge feu) 1 1/2 μέρος διαλύσεως Α' 1 " " Β'
Έρυθρόν αίματόχρον (rouge sanguine) 1 μέρος διαλύσεως Α' 1 " " Β'
Κυανοπράσιον (Bleu vert)

Χρωματισμός μέχρι κεραμοχρόου—Brun Sépie— και έμβαπτισις κατόπιν εις 1 μέρος διαλύσεως Γ' και 5 μερών ύδατος.

N. ΠΙΑΒΙΟΣ

Η καλλονή είνε συστατικόν, τ' ό όποιον δεν ίσχυει επί πολύ.

Νινόν δέ Α' Άνκλό

ΠΡΟΣ ΑΠΟΨΙΔΩΣΙΝ

Ένίοτε αι τρίχες φρονται κατά τρόπον παράξενον. Άλλοτε αναρρίνονται εις τ' ό μέσον του μετώπου και εις την ράχιν της βίνος, άλλοτε αναρρίνονται κατά μήκος τών ώτων, ένίοτε δέ σχηματίζουσι περιλάκιον επί του τραχήλου. Έάν ευρίσσωμεν ή κόψωμεν διά ψαλλίδος τας τρίχας τούτας αναρρίνονται ισχυρότεραι και σκληρότεραι, να τας άποσπάσωμεν δε είναι άδυνήρον και ένίοτε άδύνατον. Ίδού τ' ό καλλήτερον άποψιδωτικόν των τριχών. Λαμβάνομεν 30 γραμμάρια κόνεως άποψιδωτικόν άρου δε άφήσωμεν τούτο όλίγα μόνον λεπτά μεν ν' άποψιδώσωμεν άρου δε άφήσωμεν τούτο όλίγα μόνον λεπτά και είτα πλύνωμεν δι' άπλου θερμού ύδατος παρατηρούμεν ότι αι τρίχες καταστρέφονται και δεν αναρρίνονται πλέον. Ούδεις προκαλείται έρεθισμός του δέρματος.

Δ' Α. ΤΡΑΧΙΑΣ

Όλοι θέλουν να ζήσουν πολύ αλλά κανείς δεν θέλει να γηράσκη Σουίφτ

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΣΚΕΥΗ ΑΣΕΤΥΛΙΝΗΣ

Ό δι' άσετυλίνης φωτισμός καθ' έκάστην νέον έδαφος κατακτά έν τή Βιομηχανία και έν τή Βιοτεχνία, διά τών καθ' έκάστην νέων και τελειοτάτων μηχανημάτων, δι' ών μετά ζήλου οι έν Ευρώπη χημικοί επιδιώκουσι την τε εύκολον και όλιγοδάπανον παρασκευήν του άνθρακασβεστίου και την τελείαν άσφάλειαν από παντός κινδύνου τών μεταχειριζόμενων την άσετυλίην.

Άλλά και ή Έλλάς δεν ύστέρησε της Ευρωπαϊκής προόδου.

Ό παρ' ήμίν χημικός κ. Σπ. Γ. Κοκόλης πρό πολλού καταγινόμενος εις τ' ά χημικά φωτιστικά άποτελέσματα του όξυλενίου, έφευρε συσκευήν τοιαύτην υπερέτεραν τών μέχρι τούδε λειτουργούντων μηχανημάτων και ως προς την άπλότητα του χειρισμού και την οικονομίαν.

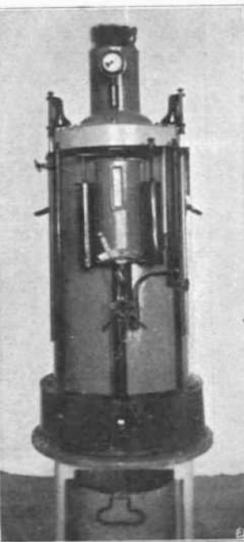
Η ειρημένη συσκευή του κ. Κοκόλη, ήτις ομοιάζει με μικράν οικιακήν θερμοάστρα,κατέγει: έλαχιστον γώρον δύναται δε να φωτίξη 25 λαμπτήρας μετά της αύτης έντάσεως σταθερών. Τ' ό ύψος της δεν υπερβαίνει τ' ά 0,75 ή δε διάμετρος της τ' ά 0,40.

Και μ' όλα ταύτα αυτόματως παράγεται τ' ό άέριον, καθαρίζεται έντός πλυντήρος και ξηραίνεται ούτως ώστε έξερχόμενον είναι άσμον, τ' ό δε φως διαυγέστατον και σταθερόν. Έχει και τ' ό προσόν να μη παράγη άέριον πλέον του καταναλισκουμένου κλεισμένων δε όλων τών λαμπτήρων καθίσταται άδρανής μη παράγουσα άέριον.

Η οικονομία είναι καταπληκτική καθ' ότι ούδεμία άπώλεια άερίου γίνεσται, δεν παρουσιάζει δε ούδένα κίνδυνον, καθ' όσον άέριον περισσότερο τ' ά λίτρος ούδέποτε παράγεται.

Όσον άφορά την τροποδότησιν του μηχανήματος αυτή γίνεσται άπαξ της έβδομάδος καθώς και ή πλύσις αυτού ήτις έκτελείται δι' ενός και μόνου χειρισμού.

Τήν έφεύρεσιν του ό κ. Κοκόλης άπέφωσεν εις τόν Πρίγκηπα Γεώργιον, ού φέρει και τ' ό όνομα. Δυστυχώς ή χρήσις του μηχανήματος αυτού δεν έγενικεύθη έν Έλλάδι ένεκα της έλλείψεως του ειδικού προνομίου, πράγμα τ' ό όποιον αναγκάζει τόν έπινοήσαντα την έξυπνοτάτην ταύτην συσκευήν να μη παραδίδη εις την δημοσιότητα και την βιομηχανίαν τ' ά σχέδιά του δι' ένόητους λόγους. Ό κ. Κοκόλης έν τούτοις φωτίζει δι' άσετυλίνης όλόκληρον την οικίαν του, έν ή έχει εγκατα-

ΣΥΣΚΕΥΗ ΑΣΕΤΥΛΙΝΗΣ

στήσει ἔν τελειον μηχανήμα. Ἐπίσης καὶ εἰς πολλὰς φιλικὰς του οἰκίας ἔχει ἐγκαταστήσει μηχανήματα ὁμοία λειτουργοῦντα θαυμασίως.

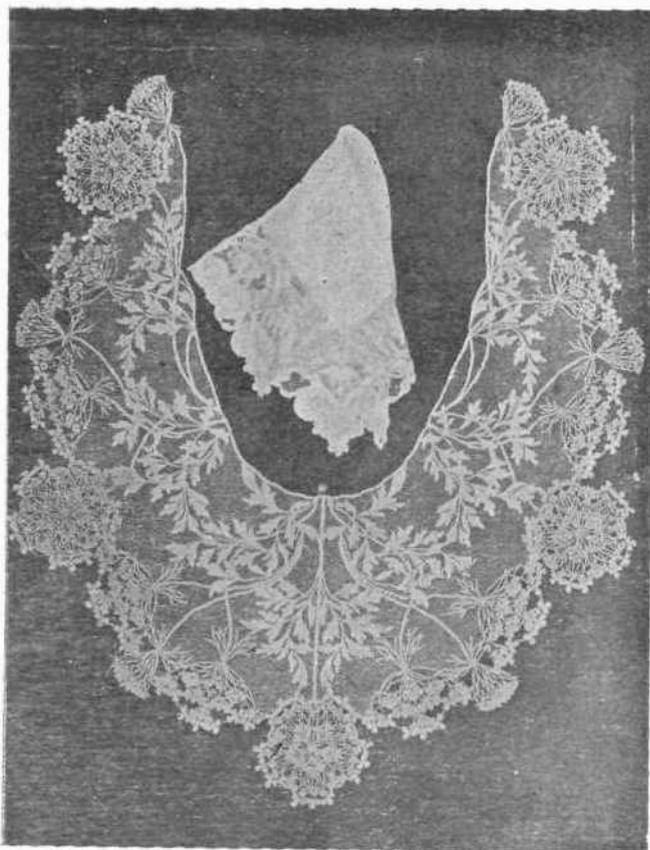
Ἡ συνείδησις ὀμιλεῖ ἀλλὰ τὸ συμφέρον κρουγάζει.

Δαμναί

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ — Ἡ τελετὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ὅσον διὰ τοὺς Ἀθηναίους εἶναι κάτι τι πολὺ συνειθισμένον, τόσον διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι θέαμα ἀξιοπεριέργων προκαλοῦν μεγάλην συγκέντρωσιν. Οἱ Βασιλεῖς ἐφέτος ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας ἐπέδειξαν κλειστής ἀμάξης. Προηγεῖτο καὶ εἶπετο Ἰλη ἵππικου, ὀλόκληρος δὲ ἡ φρουρὰ τῆς πρωτεύουσας εἶχε παραταχθῆ πρό τῶν Ἀνακτόρων, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ πρό τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑἴΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ — Τὴν νύκτα τῆς 2ας Ἰανουαρίου ἐδόθη ἐν τοῖς Ἀνακτόροις ὁ ἐτήσιος μέγας χορός. Τρεῖς χιλιάδες προσκλή-

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΤΡΑΧΗΛΙΑ

σεων διένειμε τὸ Ἀύλαρχεῖον, ἀλλ' ἡ συρροὴ δὲν ἦτο πολὺ μεγάλη ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας. Ὁ χορὸς ὁμοῦ ἦτο λαμπρὸς καὶ μείζων ἢ ἄλλοτε τάξις παρετήρηθη. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τὴν ἀγαντὴ τῶν Ἀνακτόρων αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, ἧτις διαιρεῖται εἰς τρία διαμερίσματα μεγαλοπρεπέστατα καὶ ἠλεκτροφόωτα. Φατνώματα πλουσιώτατα καὶ τοιχογραφίαι βαρῦτοι καὶ οἱ τοῖχοι τῆς κατάφορτοι ἀπὸ χρυσόν. Τὴν καταυγάζουν ἑννέα τεράστιοι πολυέλαιοι κατάχρυσοι καὶ κατάφορτοι ἀπὸ κρυστάλλου θαυμασίως κρυστάλλους φέροντες τὰ ἐμβλήματα τῆς πρώτης δυναστείας. Διότι τίποτε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἀλλάξουν ἐκεῖ μέσα. Ἡ σάλα διασώζεται ὡς ἦτο καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου Βασιλέως, μαρτυροῦν δὲ τὴν διέλευσιν τοῦ χρόνου τὰ βαρῦτα μεταξωτὰ παραπετάσματα ἅτινα κρέμονται εἰς ῥάχη σήμερον.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα εἶναι εἰς τὸν δευτέρου ὄροφον τῶν Ἀνακτόρων καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, εἰς ὕψος ὁμοῦ καταλαμβάνει δύο πατώματα καὶ διαιρεῖται εἰς τρία διαμερίσματα. Εἰς τὸ πρῶτον χοροῦσαν οἱ Βασιλεῖς, εἰς τὸ δεύτερον εἶναι τὸ ἀναπαυτήριον καὶ εἰς τὸ τρίτον δίδονται οἱ μικροὶ λεγόμενοι χοροί.

Η ΣΚΗΝΗ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ — Ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν προσκαλουμένων εἰς τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεῖν οἱ ὅλοι εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ μεγάλῃ αἴθουσῃ. Διὰ τὸν λόγον τούτον ὠρίσθη ὅπως οἱ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ καὶ ἐν γένει οἱ μὴ συνδεδεμέντες κυρίας δεῖν ὄναι κάτω εἰς τὴν αὐτὴν στεγασμένην διὰ μεγάλης

σκηνῆς. Τὴν σκηνὴν αὐτὴν παριστάνει ἡ εἰκὼν μας ἐτοιμὴν διὰ τὸ δεῖν, ἐφωτογράφησε δὲ αὐτὴν ὁ κ. Ν. Πιλάβιος μικρὸν πρό τοῦ δεῖν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν μεγάλων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Πλουσιωτάτη καὶ ἀγαντὴ καὶ στερεωτάτη ἡ σκηνὴ αὐτὴ, μῆκος περίπου ἑκατὸν μέτρων, μὲ θαυμασίας ἀραβικὰς γραφὰς καὶ κοσμήματα ἐσωτερικῶς, κατεσκευάσθη ἐπίτηδες ἐξ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος καὶ ἐδωρήθη εἰς τὸν Βασιλέα, ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενοῦς κ. Ἀντωνιάδου, στοιχίσασα τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας δραχμῶν. Περιλαμβάνει ἀνωτὸς ὀκτακοσίους δαιτημόνας. Ὁ Βασιλεὺς ἐποπτεύει Αὐτοπροσώπως κατὰ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς, τὴν στήνουν δὲ τριάκοντα ναῦται τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ — Τὴν 2αν Ἰανουαρίου ἀρξάμενου ἔτους ἐν τινι αἰθούσῃ τοῦ Ναυπείου Μεγάρου ἐγένετο παρουσία τῆς οἰκίας ἐπιτροπῆς ἡ πρώτη κλήρωσις τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τοῦ Στόλου νεοσυστάτου λαχείου. Ἡ κληρωτικὴ ἡγούρα ἔστη ἐξ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων παρὰ τοῦ κ. Καζανόβα, τοῦ καὶ ἐπινοήσαντος τὸ σύστημα, περιλαμβάνει δὲ ἐν ἑκατομμύριον λαχνῶν. Διὰ τὴν πληρωσιν τῆς κληρωτικῆς ἐχρηστάθησαν αἱ χεῖρες τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Καζανόβα καὶ δέκα κορασιῶν τοῦ Ἀμακλίου, πρὸς δὲ καὶ εἰκοσι περίπου ἡμέραι. Τὸ σύστημα τῆς πληρώσεως εἶναι ἐξυπνότατον. Ἀτυχῶς ἕνεκα τοῦ καιροῦ δὲν ἠδυνήθη ἡ φωτογραφικὴ ὑπηρεσία τῆς «Εἰκονογραφημένης» νὰ λάβῃ φωτογραφίαν τῆς κληρώσεως.

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ — Ὁ καιρὸς ἐφέτος δὲν ἠνόνησε τὴν τελετὴν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων καὶ τούτου ἕνεκα δὲν παρετήρηθη συρροὴ πολλοῦ κόσμου εἰς τὴν δεξαμενὴν. Ἡ μία εἰκὼν μας παριστᾷ τὴν ἱεράν πομπὴν ὁδεύουσαν πρὸς τὴν Δεξαμενὴν, ἡ ἄλλη τὴν κατόδυσιν τοῦ Σταυροῦ ἐν Πειραιεὶ ἀπὸ τῆς Βασ. ἀποβάθρας.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ — Τὴν 8 Ἰανουαρίου ἐδόθη ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ «Παρνασσού», αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποῦ διατίθενται ὑπὲρ τῆς νυκτερινῆς Σχολῆς του, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Σχολῆ ἀπόρων Παίδων, εἰς τὴν ὁποίαν χιλιάδες παιδιῶν πτωχῶν, παιδιῶν ἐργαζομένων ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ διψῶντων διὰ γράμματα εἶδον τὸ πρῶτον φῶς τῆς μορφώσεως. Τὸν χορὸν ὑπὸ τὴν Ἰ. Προστασίαν τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας ὄντα ἐτίμησαν καὶ οἱ Βασιλεῖς. Αἱ εἰσπράξεις ἐφέτος ὑπερέβησαν τὰς 10 χιλ. δρ. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τὴν περίκομφον αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσού» φωταγωγημένην καὶ διεσκευασμένην διὰ τὸν χορὸν. Ἡ σκηνὴ τῆς εἶχε μεταβληθῆ εἰς φαντασμαγορικώτατον ἀσύλλιον μὲ φυτὰ τῶν τροπικῶν καταυγάζόμενα ἄπλετως ὑπὸ μεγάλων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πιλάβιου μικρὸν πρὶν ἀρχίσῃ ὁ χορὸς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ — Μίαν ἀπὸ τὰς θυελλώδεις ἐκείνας ἡμέρας τῶν Θεφανείων, μικρὸν πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, τὸ τεφρὸν σκέπασμα τοῦ οὐρανοῦ θόλου διεσπάγη καὶ ἐπρόβαλεν ἀπὸ μέσα ὁ φλογόβολος δίσκος τῆς ἡμέρας. Ὁ οὐρανὸς ἀνεφλέγη αἴφνης καὶ μία τεραστία πυρονεφέλη ἐχύθη. Τὴν πυρκαϊάν αὐτὴν τοῦ οὐρανοῦ ἐφωτογράφησεν ὁ συνεργάτης τῆς «Εἰκονογραφημένης» κ. Ν. Πιλάβιος ἀπὸ τοῦ βράχου τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, ὅπου ἐπίτηδες ἀνέμενον ὀλόκληρον ὄρα.

Ὁ ἔθως ἀπαιεῖ διαρκῶς καὶ σπαταλᾷ συγχρόνως.

Δωρὰν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

* Νέον αὐτοκίνητον τοῦ Βασιλέως ἐκομίσθη περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου, ὡς καὶ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, δοκιμασθέντα δὲ ἐπανεὶλημμένως ἐτέθησαν ἐν χρῆσει.

* Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου μετεβλήθησαν τὰ δρομολόγια τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ οἱ συρμοὶ ἀναχωροῦν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Πειραιῶς ἀνὰ 7 λεπτά τῆς ὥρας.

* Τὴν ἐσπέραν τῆς 26 Ἰανουαρίου ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ ἀνεβίβασθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ «Λυσιστράτη» τοῦ Ἀριστοφάνους κατὰ μετάφρασιν πολὺ ἐπιτυχῆ τοῦ κ. Πολ. Δημητράκοπουλου.

* Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰανουαρίου κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ μοῖρα αὐστριακῶν πολεμικῶν ὑπὸ τὸν ναύαρχον κ. Πετρούσκη. Ὁ αὐστριακὸς μοίραρχος τὴν ἐπομένην παρουσιάσθη μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, ἐκλήθη δὲ καὶ εἰς γεῦμα ἐν τοῖς Ἀνακτόροις μετὰ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐστρίας κ. Μάκιο καὶ τῆς βαρωνίσσης Μάκιο. Ὁ αὐστριακὸς μοίραρχος παρέθεκεν ἐπίσης πρόγευμα ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος του εἰς τοὺς Βασιλεῖς, εἰς ὃ παρεκάθησε καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Στρ. Οἴκου τοῦ Βασιλέως ὑποστράτηγος κ. Παπαδισμαντόπουλος, ὁ Γεν. Ἐπιμελητὴς τῆς Β. Κορηγίας κ. Θών, ὁ Ἀδύλαρχος κ. Παπαρηγόπουλος καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ τῆς ὑπηρεσίας.

* Τὴν 14 Φεβρουαρίου δίδεται παρὰ τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ Κυρίᾳ Κυρ. Μαυρομηγᾷ, ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ναυτικῶν, μέγας χορὸς, εἰς ὃν θὰ παραστοῦν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ὁ αὐστριακὸς ναύαρχος κ. Πετρούσκη μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του. Ὁ χορὸς προμηνυεταὶ πλήρως λαμπρότητος.